
Poèeci Islama/historija islama/Sira

Posted by Seka - 2008/08/25 14:47

Ovde chu inshAllah pokushati postirati pochetak samog islama kao i nastanak chovjeka, pa sve do danas. Koga zanima, ili ko je manje upuchen, sve ce mochi pročitati ovde na jednom mjestu.

=====

Re:Poèeci Islama/historija islama/Sira

Posted by Seka - 2008/08/25 14:50

"On je sve stvorio, On zna sve!"

(Kur'an, Stoka, 101.)

"...a sve Nama vratit æe se!"

(Kur'an, Vjerovjesnici, 93.)

"Mi zbilja oživljavamo i usmræujemo, i k Nama je Povratak."

(Kur'an, K f, 43.)

Citirani ajeti zaokružuju kompletnu egzistenciju, svijet, B+tak. Sve što postoji stvorio je Allah. Sve, ama baš sve, ponovo æe se Allahu vratiti. Allah je taj koji određuje "vrijeme" povratka, On sve zna. Ništa od ovoga nije izuzeto.

Shvatimo li "život" kao odrednicu svih stvorenja, dakle ne samo èovjeka, moæi æemo ugrubo odrediti njegove faze.

Faza kada Allah ništa nije stvorio. Pošto je samo On vjeèni, u smislu oduvijek i zauvijek, bijaše "period" kada ništa drugo nije postojalo, kad Allah nije ništa stvorio. "...i sve je On stvorio i odredbom odredio! I uzimaju pored Njega druga božanstva, koja ne mogu stvoriti ništa, a i sama su stvorena, i sebi ne mogu nanijeti ni štetu niti korist priskrbiti kakvu, niti su u stanju usmrtili, život podariti, niti iznova proživiti!" (Kur'an, Furkan, 2., 3.)

Zatim, faza stvaranja, kada Allah dragi stvara stvorenja ali ne i èovjeka, npr.: "A Adema smo Mi stvorili od ilovaèe, od gline ustajale, i džine još prije stvorili smo od vatre užarene!" (Kur'an, sura Hidžr, 26., 27.)

Napokon, slijedi faza stvaranja èovjeka. "I kad Gospodar tvoj reèe melekima: 'Ja æu na Zemlji od ilovaèe, od gline ustajale, stvoriti èovjeka! I kad ga oblikujem i u njega život udahnem, nièice mu se poklonite!'" (Kur'an, Hidžr, 28., 29.)

Jedno od Allahovih stvorenja koje je stvoreno prije èovjeka jeste i Zemlja. Kasnije, stvoren je èovjek a Zemlja dobi zadatak "ugostiti" novo stvorenje.

Kada je Allah rekao melekima da namjerava èovjeka stvoriti i na Zemlju ga poslati, meleki se zaèudiše. Kao da znadoše za neko iskustvo, za nešto što Zemlja doživi, a što im se ne sviða. Kao da je neko stvorenje veæ živjelo na Zemlji?! "I kada Gospodar tvoj reèe melekima: 'Na Zemlji æu, doista, Ja postaviti namjesnika (halifu)! - oni upitaše: 'Zar æeš na njoj postaviti onoga ko æe na njoj nered èiniti i krv prolijevati?! A mi Te slavimo, zahvaljujuæi Ti, i, kako Tebi dolikuje, velièamo! On odgovori: 'Ja znam ono što ne znate vi!' " (Kur'an, Krava, 30.)

=====

Re:Poèeci Islama/historija islama/Sira

Posted by Seka - 2008/08/25 14:53

Shta ustvari znachi halifa..??

Buduæi je dragi Bog melekima rekao da namjerava postaviti halifu na Zemlji, moglo bi se zakljuèiti da je rijeè o halifi između meleka. Ovime se ukazuje na onaj plemeniti, melekutski dio èovjekova jastva. "Razlog zašto Allah postavlja halifu koji æe biti od meleka, jeste jer oni nastanjivaše prethodno Zemlju. Zatim ih naslijedi Adem i njegov rod." (Zamahšeri, Keššaf, I, 61.)

Druga mogućnost, jeste razumijevati pojam "halifa" onako kako ga mi najèešæe razumijevamo, tj., dovodeæi ga u kontekst samo sa ljudskim rodnom.

Možemo razumijevati halifu kao "nasljednika", u smislu da ljudi jedni druge nasljeđuju u životu na Zemlji. Potomci nasljeđuju pretke, generacije nasljeđuju generacije. Život na Zemlji je prolazan. Danas smo tu, sutradan drugi nas zamjenjuju. Nema postojanosti na dunjaluku. Kaže Hasan Basri: "Halifa je nasljednik; u smislu, oni jedni druge nasljeđuju (jakhlfune). Sinovi Ademovi nasljeđuju svoje oèeve, generacije nasljeđuje prethodne generacije." (Hasan Basri, Tefsir, I, 56.)

U Kur'anu se kaže: "A On èini da vi jedni iza drugih na Zemlji slijedite (khalaf)." (Kur'an, Stoka, 165.) "I koji èini da vi namjesnici (khulefa') na zemlji budete!" (Kur'an, Mravi, 63.) "A da hoæemo Mi, Mi bismo umjesto vas na Zemlji meleke, da jedni iza drugih dolaze (jakhlfune), dali!" (Kur'an, Ukras, 60.) "I poslije njih naraštaji bi dolazili (fe khalefa min badihim khalfun)..." (Kur'an, Zidine, 169.)

Dragi Bog postavio je Adema, alejhisselam, za halifu na Zemlji. Dao mu je "Rijeèi" kojih se mora pridržavati kako bi uspostavio pravednost i mir na svijetu. Stoga se može zaključiti da rijeè "halifa" obuhvata svakoga poslanika (resul) Božijega ili vjeronavjestitelja (nebijj) jer je svaki poslan ljudima dostaviti "Rijeèi", Objavu, i uspostaviti mir na Zemlji. Kaže uzvišeni: " 'O Davude, Mi smo te namjesnikom (khalifa) na zemlji uèinili pa ljudima po Pravdi sudi, i za strašæu se ne povodi, da s Allahove Staze ne skreneš ti!" (Kur'an, Sad 26.)

Re:Poèeci Islama/historija islama/Sira

Posted by Seka - 2008/08/25 14:59

Ko je nastanjivao Zemlju prije ljudi.??

U uvodu istakli smo jednu misao koja se veže za odgovor meleka kada im je saopæeno da æe Zemlja dobiti halifu. Stvarno je èudno, kako to da meleki imaju stav o ovome pitanju? Logično je pomisliti da se prije veæ nešto desilo. Nešto slično, što se može povezati i sa vladavinom ovoga halife. Nesumnjivo je veæ prije neko Zemlju nastanjivao i, kako zaključujemo iz govora meleka, nered èinio i krv prolijevao.

Veli Ibn Kesir: "Od Ibn 'Abbasa prenosi se: 'Džini su èinili fesad (nered) na Zemlji prije Adema, alejhisselam. Pa kada je melekima saopæeno da æe Zemlja dobiti novoga halifu, analogijom zaključuje da æe i èovjek fesad èiniti.' " (Ibn Kesir, Tefsir, I, 106.)

Od Abdullah Ibn Omera prenosi se: "Džini bijahu potomci Dž na na Zemlji, na dvije hiljade godina prije nego li je Adem stvoren. Poèeše nered èiniti i krv prolijevati. Tada Allah posla vojsku meleka koja ih napade i protjera na morska ostrva." (Ibn Kesir, I, 106.) Dž n je za džine ono što je Adem za ljude, odnosno Iblis za šejtane.

Nešto drugaèije kazivanje nalazimo kod Taberija: "Kaže Ibn 'Abbas: 'Prvo džini nastanjivaše Zemlju. Na njoj nered èiniše i krv prolijevaše, te jedni druge ubijaše. Tada im Allah posla Iblisa s vojskom meleka, pa ih Iblis poubija i protjera ih na ostrva mora i vrhove planina. Potom stvori Allah Adema i nastani ga na Zemlji. Stoga je reèeno: 'Na Zemlji æu, doista, Ja postaviti namjesnika (halifu)!'" (Taberi, Tefsir, I, 288.)

Taberi navodi i jednu zanimljivu predaju po kojoj je Iblis porijeklom od džina, prièem navodi da su "džini" jedno od plemena meleka: "Kada je Allah završio stvaranje onoga što je htjeo, uzdigao se nad 'Arš. Potom uèini Iblisa melekom dunjaluèkoga neba. Iblis bijaše od plemena meleka koje se zove džin.

Nazvani su džinima jer bijahu riznièari Dženneta. I Iblis bijaše riznièar. Tada se u njemu probudi kibur (oholost), pa reèe: 'Allah mi je ovo podario kako bi me uèinio drugaèijim od drugih meleka. Kada u njemu proklija oholost, Allah to vidje pa reèe melekima: "Na Zemlji æu, doista, Ja postaviti namjesnika (halifu)!" Meleki rekoše: "Gospodaru naš, a ko æe biti taj halifa?" Reèe Allah: "Imat æe potomke koji æe nered na Zemlji èiniti, zavidjeti jedni drugima te jedni druge ubijati." "Oni upitaše:" Gospodaru naš: " 'Zar æeš na njoj postaviti onoga ko æe na njoj nered èiniti i krv prolijevati?! A mi Te slavimo, zahvaljujuæi Ti, i, kako Tebi dolikuje, velièamo!' On odgovori: 'Ja znam ono što ne znate vi!' ", tj. znam kakav je Iblis.' " (Taberi, I, 292., 293.)

* * *

Prethodne predaje kazuju da su meleki na osnovu džinskoga naseljavanja Zemljina tla mogli pretpostaviti kako æe se ljudi ponašati. Jer Zemlja je od najljepših Allahovih stvorenja. Koliko samo ljepota na njoj prebiva: jezera, rijeke, planine, pustinje, vrleti, livade, izvori, bunari; s nje se jasno vide smjene noæi i dana, pomraèenja Sunca i Mjeseca... Stvorenje zaboravi na ljepotu Stvoritelja. Opije ga ljepota drugoga stvorenja.

Ipak, po nekim predajama, meleki su mislili da æe ljudi fesad na Zemlji èiniti na osnovu zapisa koji se nalaze na Levhi mahfuzu. Tako kaže Zamahšeri: "Znali su za to jer im je Allah kazao, ili su proèitali na Levhi mahfuzu. Možda im je jednostavno "usaðeno" u spoznaju da znaju kako su od svih stvorenja jedino oni èisti (bezgrješni)." (Zamahšeri, Kešaf, I, 61.)

Re:Poèeci Islama/historija islama/Sira

Posted by Seka - 2008/08/25 15:17

Kratak pregled zbivanja meðu potomstvom Ismaila, alejhisselam, od njegovog vremena pa do roðenja Resulullaha, Muhammeda, alejhisselam

Meka

Podruèje Meke suha je kamenita dolina ispresjecana mnogobrojnim brežuljcima i brdima, èiji se oštri vrhovi zabijaju u plavo nebo. Pejzaž je tipièni pustinski: tlo je šljunkovito i pjeskovito a vrhovi mnogobrojnih brda su kamene gromade; preovladava žuta boja, karakteristièna za sve pustinske pejzaže poput ovoga, u svojim mnogobrojnim tonovima i nijansama od svijetlo žute boje pijeska, preko tamnožute boje kamenja i šljunka, pa sve do tamnosmeðe (mrke) i crne boje stijena. Ovi tonovi žute, mrke i smeðe boje na jedan tajanstven, ali prelijep, naèin se nijansiraju sa plavetnilom neba, na kojem se ponekad pojavi kakav bijeli oblaèak. Padavina je malo, pa je stoga i vegetacija veoma oskudna.

Upravo u ovaj oštri, naizgled surovi, pustinski ambijent spušteni su (samo dragi Allah zna koliko je taèno vremena proteklo od tog drevnog i sudbonosnog dogaðaja) Adem, alejhisselam i hazreti Hava, roditelji ljudskoga roda. Oni su neopisivo lijepi ambijent džennetskih perivoja morali, za kaznu zbog svojega grijeha, zamijeniti ovom pustinjom.

Meðutim, mada pomisao da su naši roditelji tamo spušteni po kazni ima svoju težinu i vjerovatnost, ona je samo površna, jer, iako je život u Meki svakako mnogo teži i oskudniji nego li u Džennetu, Meka sobom nosi okean unutarnje ljepote i savršenstva, okean olièen u blagoslovu i bereketu koji je dragi Allah, Svemilosni, Samilosni položio na tom svetom mjestu, s razlogom se usuðujemo reæi, najsvetijem na Zemlji.

Tu istinu æe objelodaniti Allahov miljenik i odraz Njegove milosti svim svjetovima, Resulullah, Muhammed, alejhisselam, mnogo vijekova kasnije prilikom Hidžre, svojim svjedoèenjem da je upravo Meka dragom Allahu najdraži grad na Zemlji.

Tri Allahova blistajuæa dragulja: Adem, prvi èovjek; Ibrahim, Allahov prijatelj; Muhammed, peèat vjerovijesnika i Allahova milost svim svjetovima; direktno su vezani za Meku i ta èinjenica, naravno uz instituciju Hadža najbolji je simbol blagoslovljenosti te kamene pustinske doline.

Razmišljanje nas dalje vodi jednim veoma interesantnim tokom:

Musa, alejhisselam, prvi put èuje Glas dragog Allaha u pustinskom ambijentu svete doline Tuva; Tevrat je objavljen u pustinskom ambijentu Sinajske gore; objavljivanje Kur'ana je zapoèeto u Meki a dovršeno u Medini ...

Istina, Zebur i Indžil su objavljeni na podruèju Svete zemlje u današnjoj Palestini, koja je plodna i blagodarna, ali ipak i ona nosi svoj "pustinski peèat", jer su mnogi njezini predjeli, naroèito u Judeji, pustinski krajevi ...

Kao da pustinja na neki tajanstveni naèin "odgovara" vjeri i duhovnosti, možda i zbog toga što ona u svojoj ovosvjetskoj škrтости i oskudnosti nuka èovjeka da se okrene svojoj nutrini i više razmišlja o sebi i smislu vlastitog postojanja.

Ovo razmišljanje pojaèava i èinjenica da su, naprimjer, stanovnici Okeanije, koja je po svojem šarenilu cvijeæa, obilnosti plodova i mnogobrojnim prirodnim ljepotama, na Zemlji možda i najbolji, mada svakako veoma blijed, primjer Dženneta, dugo vremena živjeli u društvu koje je nosilo peèat mnogoboštva, razgoliaèenosti i razuzdanosti. Dragi Allah najbolje zna koliko u svemu ovome ima istinitosti i pouke, a mi se, nakon ove digresije, vraæamo našoj temi.

Dragi Allah najbolje zna kada su se potomci Ademovi, alejhisselam, iselili iz Meke, ali je znano da tu nije bilo nikoga u vrijeme kada je Ibrahim, alejhisselam, doveo hazreti Hadžeru i svoga sina Ismaila, alejhisselam.

Podizanjem Kabe i uspostavom obreda Hadža i Umre, Meka je, voljom dragog Allaha, dobila puninu svoje važnosti i svoje svetosti. Isto tako, dragi Allah je na ovaj naèin ispunio dovu Svoga miljenika i prijatelja, Ibrahima, alejhisselam, tako da je Meka postala centrom u koji su se zapoèela slijevati velika materijalna bogatstva u vidu mnogih hodoèasnika darova. Zem Zem izvor, kao i drugi bunarevi koji su vremenom iskopani tamo, omoguæili su povoljnije uslove za stoèarstvo i osigurali da Meka postane nezaobilazno odmorište trgovaèkih karavana koji su prenosili raznovrsnu robu iz Jemena ka Sredozemlju i obratno.

Sve je ovo utjecalo da Meka, uz to što je veæ bila duhovni centar cijele Arabije, postane i bogati trgovaèki grad. Za svoga života na ovom svijetu Ismail, alejhisselam, bio je Allahov poslanik zadužen za stanovnike Meke, i po tom osnovu i njihov neosporni voða s obzirom da su u to doba najvjerovatnije svi žitelji Meke bili muslimani, dragom Allahu iskreno i u potpunosti predani. Prenosi se da se Ismail, alejhisselam, ženio sa ženama iz arapskog plemena Džurhum, koje se, uz dozvolu njegove majke Hadžere, naselilo u podruèju oko Zem Zem izvora.

Prema hadisima Ismail, alejhisselam, se, slijedeæi sugestiju svoga oca, razveo od svoje prve žene zbog njezine slabe vjere, i oženio kærkom plemenskog starješine Džurhuma Mudad ibn Amra.

U tom mubarek braku rodila se jedna kærka i dvanaest sinova od kojih potièe dvanaest arapskih plemena. Prema Ibn Hišamu imena Ismailovih, alejhisselam, sinova su sljedeæa: Nabit, Kajzar, Ezbel, Miša, Musme'a, Maši, Dima, Ezer, Tima, Jatur, Nebeš i Kajzum.

Re:Poèeci Islama/historija islama/Sira

Posted by Seka - 2008/08/27 01:55

Nevjerstvo

Nakon preseljenja Ismaila, alejhisselam, na ahiret njegovi potomci, kao i ostali stanovnici Meke još su neko vrijeme ostali vjerni islamu i smjerno èuvali emanet Hadža obavljajuæi i održavajuæi obrede na ispravan naèin.

Međutim, protokom vremena èistoæa, jednostavnost i ispravnost njihove vjere nažalost sve više se gubila, dok su, istovremeno, negativni uticaji paganskog, mnogobožaèkog okruženja, u njihovim srcima sve više zauzimali mjesta.

U tom spletu negativnih uticaja, svakako pojaèanih djelovanjem prokletog Iblisa i njegovih sljedbenika, oni su vremenom izgubili svijest o nužnosti, blagoslovu i potrebi neposrednog obraæanja dragom Allahu, Bogu, Jednom i Jedinom, Gospodaru svega postojeæeg.

Umjesto toga meðu njima se raširilo vjerovanje o postojanju razlièitih duhovnih biæa koje su posrednici izmeðu dragog Allaha i ljudi, i koje, po tom osnovu, neuzubillah, treba obožavati kao bogove uz dragog Allaha.

*Tako se i u ovom sluèaju potvrdila istina da mnogoboštvo nema nikakve vlastite izvornosti i originalnosti, veæ ono nastaje erozijom istinskog, izvornog monoteizma, u smislu pridruživanja dragom Allahu nekoga ili neèega.

*Ovo, barem po nama, može potvrditi èinjenica da u mnogobožaèkim vjerovanjima i tradicijama u panteonu raznih božanstava po pravilu postoji jedan, najveæi meðu njima. U tom smislu se i kod Arapa mnogobožaca zadržala predstava o dragom Allahu, Jednom, Stvoritelju koji je sve stvorio i koji je Gospodar svega:

On vam daje sluh, i vid, i pameti; a kako malo vi zahvaljujete! On vas na Zemlji stvara, i pred Njim æete se sakupiti, On život i smrt daje i samo od Njega zavisi izmjena noæi i dana, pa zašto ne shvatite? Ali, oni govore kao što su govorili oni prije njih. Govorili su: "Zar kada pomremo i kad prah i kosti postanemo, zar æemo, zaista, biti oživljeni? I nama i još davno precima našim time se prijetilo, ali, to su samo izmišljotine naroda drevnih."

Upitaj: "Èija je Zemlja i sve ono što je na njoj, znate li?" "Allahova!" - odgovoriæe, a ti reci: "Pa zašto onda ne dođete sebi?" Upitaj: "Ko je Gospodar sedam nebesa i ko je Gospodar svemira velièanstvenog?" "Allah!" - odgovoriæe, a ti reci: "Pa zašto se onda ne bojite?" Upitaj: "U èijoj je ruci vlast nad svim, i ko uzima u zaštitu, i od koga niko ne može zaštiæen biti, znate li?" "Od Allaha!" - odgovoriæe, a ti reci: "Pa zašto onda dopuštate da budete zavedeni?" Da, Mi im Istinu donosimo, a oni su zaista lažljivci. Allah nije uzeo Sebi sina, i s Njim nema drugog boga! Inaèe, svaki bi bog, s onim što je stvorio radio što bi htio, i jedan drugog bi pobjeđivao. Hvaljen neka je Allah koji je daleko od onoga što oni iznose; koji zna i nevidljivi i vidljivi svijet, i On je vrlo visoko iznad onih koje Njemu ravnim smatraju! (23:78-92)

Iz navedenih ajeta èasnoga Kur'ana jasno je da su mušrièki stanovnici Meke priznavali Allaha kao Gospodara i Stvoritelja svega, ali su pored Njega obožavali i druga biæa. Kur'an èasni nam govori i to kako su oni sami sebe tim ogavnim postupcima u propast bacali i nalazili "opravdanje" za to što su èinili:

Knjigu objavljuje Allah, Silni i Mudri! Mi ti, doista, objavljujemo Knjigu, pravu istinu, zato se klanjaj samo Allahu iskreno Mu ispovijedajuæi vjeru! Iskreno ispovijedanje vjere dug je Allahu! A onima koji pored Njega uzimaju zaštitnike: "Mi im se klanjamo samo zato da bi nas što više Allahu približili" - Allah æe njima, zaista, presuditi o onome u èemu su se oni razilazili. Allah nikako neæe ukazati na Pravi put onome ko je lažljivac i nevjernik. (39:1-3)

Tako se i meðu potomcima Ismaila, alejhisselam, desilo ono što se dešavalo mnogim, i ranijim i kasnijim, narodima - razlièitim liènostima iz narodnog sjeæanja, legendi, epova i mitova, izmišljenim ili èak stvarnim, pripisivali su božanska svojstva i smatrali ih bogovima, zaštitnicima i posrednicima izmeðu njih i "vrhovnog boga", odnosno istinskog Boga, dragog Allaha.

Vremenom su poèeli praviti slike i statue vlastitih božanstava tako da je svako pleme imalo svoga boga, ili više njih, koje

su obožavali i kojima su službu činili. Āak su i domaēinstva, odnosno najuže porodice (roditelji i djeca) imali svoga naroēita boga i taj idol su držali unutar svoga doma obožavajuēi ga i smatrajuēi da im on donosi dobro i štiti ih od zla.

Veoma je interesantna činjenica da su se, voljom i odredbom dragog Allaha, institucija i obred hodoēašæa Kabe među svim arapskim plemenima zadržali i pored njihovog poskliznuæa u paganizam i mnogoboštvo.

I to je, osim pomenutog sjeæanja na dragog Allaha, jasan podsjetnik na drevni monoteizam, vjeru njihovih valjanih predaka. Međutim, potomci Ismaila, alejhisselam, u želji da imaju hram za svoje bogove, njihove su statue poēeli unositi u Kabu, ēuvati unutra i smještati u njezinoj blizini.

Isto tako su razna pustinska plemena iz Hidžaza, a najverovatnije i ēitave Arabije, svoje idole redovno, svake godine u odreēeno vrijeme, donosili i pohranjivali u prostoru Kabe. Vidjevši, "Ibrahimovu građevinu", okiæenu i oneēišæenu raznoraznim kumirima, potomci Ishaka, alejhisselam, prestali su hodoēastiti Kabu.

Za one među Ismailovim, alejhisselam, potomcima koji su to mogli protumaēiti postojao je oēevidan znak da su skrenuli sa pravoga puta: izgubili su svetu vodu Zem Zem i, šta više, niko od njih nije znao gdje se to vrelo nalazi.

Neposredan uzrok gubitka blagoslovljenog bunara bili su upravitelji Meke iz redova plemena Džurhum. Džurhumije su godinama bili vladari Meke, a potomci Ismaila, alejhisselam, nisu se suprostavljali njihovoj vlasti zbog toga što su obadvije žene Ismailove, alejhisselam, bile porijeklom iz tog plemena.

Međutim, kada se desilo da su se Džurhumije osilile te poēele ēiniti zulum i svakojake nepravde, Ismailovi, alejhisselam, potomci su ih vremenom uspjeli otjerati. Prije nego što su napustili Meku, Džurhumije su iz osvete, ali i raēunajuēi na eventualni kasniji povratak na vlast, uzeli blago iz Kabe, ili jedan njegov dio, te ga, prethodno zatrpavši svetu vodu pijeskom, sakrili u bunar Zem Zem, i na kraju ga sasvim zatrpali.

Vlast u Meki su, nakon odlaska Džurhumija, preuzeli pripadnici plemena Huza, koji su bili direktni potomci Ismaila, alejhisselam. Međutim, Huzai se nisu potrudili pokušati da u to vrijeme dok su sjeæanja još bila svježa pronađu Zem Zem, tako da je sveto vrelo postalo poluzaboravljena uspomena i nakon nekog vremena niko više nije mogao da kaže na kojem se taēno mjestu ono nalazi.

Huzai su, izgleda, odgovorni i za donošenje kumira Hubela u Kabu, jer se prenosi da je jedan od njihovih poglavara, prilikom putovanja u Siriju od naroda Moabljana dobio na poklon jednog od njihovih idola, Hubela, i, donijevši ga u Meku, postavio ga u Kabu, "promovirajuēi" ga u glavnog idola Meke.

Re:Poēeci Islama/historija islama/Sira

Posted by Seka - 2008/08/27 01:59

Kurejš

Iz hadisa koji smo ranije citirali jasno se vidi da su među Ismailovim, alejhisselam, potomstvom posebno izdvojene liēnosti Kinane i Kurejša. Postoje razliēita mišljenja o tome koji je od Kinaninih potomaka poznat po imenu Kurejš. Tako jedni govore da je to Kinanin sin En-Nadr, dok drugi govore da je to En-Nadrov unuk Fihir, sin Malikov (dakle Kinanin praunuk).

S obzirom na to da historija nije zabilježila da su Kurejšije imali uēešæa u vlasti Meke u vrijeme Kinane i njegovih neposrednih potomaka, interesantno je pitanje u ēemu onda sastoji odabranost Kinane i Kurejša, odnosno istoimenih plemena ēiji su rodonaēelnici njih dvojica, a o kojoj govori pomenuti hadis.

Ako se njihova odabranost nije manifestirala u vlasti da li je moguæe da se ona manifestirala u vjeri?!

Odnosno, drugim rijeēima, da li je moguæe da njih dvojica (uz Hašima koji je prema istim hadisima zajedno sa njima odabran) nisu bili mnogobošci veæ monoteisti?!

Dragi Allah najbolje zna koliko ima istine u ovome, ali je znaēajno istaēi da se u literaturi mogu naēi informacije i mišljenja koja kazuju kako je u tom dugaēkom vremenskom jazu koji dijeli Muhammeda, alejhisselam, od Ismaila, alejhisselam, u Meki, uvijek bio izvjestan broj ljudi koji nisu bili mnogobošci veæ monoteisti, odnosno još preciznije reēeno muslimani sljedbenici Tevrata, Zebura i Indžila; kao i to da neki postupci Abdulmuttaliba, Muhammedovog, alejhisselam, djeda, upuæuju na moguænost da je i on bio monoteist.

Dragi Allah najbolje zna istinsko duhovno stanje i vjeru predaka Muhammeda, alejhisselam, a historija nam, kako smo i maloprije spomenuli, kazuje da je pleme Kurejš postalo vladarima Meke u vrijeme Kusajja, sina Kilabovog.

Kusajj je, kako se smatra, živio oko ēetiri stotine i nešto više godina nakon Mesiha Isaa, alejhisselam, odnosno otprilike nešto manje od dvjesto godina prije rođenja Muhammeda, alejhisselam.

Bio je obdaren izuzetnim sposobnostima, pa je bio istaknut među Arapima svoga vremena.

Oženio je Hubejju, kærku Hulejla, poglavara Huzajja koji su tada vladali Mekom.

Hulejl se za svoga života mogao osvjedoèiti u plemenitost i izuzetnu sposobnost svoga zeta da ga je, kako se prenosi, zavolio èak i više od svojih sinova.

Pošto je on to isticao, a i ostali su mogli isto da primijete, polahko je u Meki sazrijevalo ubijeðenje da je Kusajj prirodni nasljednik Hulejla na dužnosti vladara Meke.

Meðutim, kako uvijek ima drugih pretendena na "magiènu vladarsku stolicu," tako su nakon smrti Hulejlove neki pripadnici njegova roda Huza smatrali da je vlast nad Mekom njihovo pravo, odnosno da Svetim gradom moraju i dalje vladati Huzaije.

Tako da je Kusajj bio prinuðen da vodi žestoku bitku za svoje pravo.

Ta bitka se završila povoljno za njega jer je arbitražom bilo dogovoreno da Kusajj treba preuzeti dužnosti vladara Meke i èuvara svetog Hrama, Kabe. On je, kako se prenosi, ukazano povjerenje zaista i opravdao.

Mi vam, poštovani èitaoci, navodimo jedan citat iz studije "Zapeèaæeni džennetski napitak" (str. 31., 32.) u kome je opisano kakve je sve funkcije u svom vladanju Kusajj obnašao:

... Kusajj je preuzeo vlast nad Kabom i Mekkom polovinom petog stoljeæa n.e. ili taènije 440-te g.n.e. Poslije njega su Kurejšije preuzeli potpuno upravu i gospodstvo u Mekki, gradu koji postade vodeæi vjerski centar, posjeæivan od Arapa cijelog Arabijskog poluotoka.

Kusajj je doveo svoje pleme u Mekku, a upravu nad Mekkom i obavljanje mnogih važnih poslova vezanih za hodoèašæe rasporedi na Kurejšije. On proglasi da su: Ali Safvan, Nes'at, Udvan i Meret ibn Avf dobili određene važne poslove i vladajuæe položaje u Mekki.

Kusajj je u narednom periodu odigrao znaèajnu ulogu u organizovanju poslova u Mekki. On je osnovao "Daru-n-Nedveti" - Vijeænicu s lijeve strane haremi-šerifa Kabe, okrenuvši joj vrata u mesdžid. Vijeænica je bila zborna mjesto Kurejšija, na kome su donosili važne odluke. Ova Vijeænica je premašila sva oèekivanja Kurejšija svojom funkcijom. Ona je bila pozornica na kojoj su se donosile važne odluke, razmjenjivala mišljenja, vodile rasprave i u njoj su se rješavali svi problemi na najbolji naèin.

Poèasne funkcije koje je obavljao ili nadzirao Kusajj:

- Upravljanje i predsjedavanje Vijeænicom i Vijeæem, gdje su rješavani svi važni problemi, donešene sve važne odluke i obavljane svadbe i vjenèanja.

- Vojno vodstvo; organizacija i ustrojstvo vojnih aktivnosti. Svi

vojni pohodi su organizirani pod njegovim vodstvom.

- Pokroviteljstvo i povjerenstvo nad Kabom. Samo je on mogao otvoriti vrata Kabe i niko drugi. On je držao kljuè Kabe i lièno opsluživao Kabu u svakom pogledu.-

- Opskrba hadždžija hranom i vodom. Za hodoèasnike su punili korita vodom, i obezbjeđivali im hurme i groždice. Svaki hodoèasnik je imao besplatno piti vodu, koja je od posebne važnosti bila u tim vrelim krajevima.

- Briga o prehrani hodoèasnika; hrana se spremala na svim mjestima gdje su se vršili obredi hadždža. Kusajj je propisao stanovnicima Mekke godišnji porez kojeg su svi plaæali u danima hadždža. od tog poreza se nabavljala hrana za siromašne hodoèasnike ... -

Kazivanje o Kusajju i njegovom vladanju završavamo navodom da se prenosi kako je upravo on udario temelje urbanom jezgru Meke podstieæi stanovnike ovog svetog grada da prave kuæe od kamena, cigle, èerpiæa i ostalih tvrdih materijala.

=====

Re:Poèeci Islama/historija islama/Sira

Posted by Seka - 2008/08/27 02:06

Zem Zem vrelo

Osim što je Abdulmuttalib meðu svojim savremeniciima bio poznat po svojim materijalnim sposobnostima, on je imao i posebnu duhovnu snagu. Veæ smo govorili o tome da postoje izvjesne moguænosti da je on, u dubini svoje duše, bio monoteist, mada njegovo vanjsko ponašanje nije izlazilo, barem kako se nama èini a dragi Allah najbolje zna, iz okvira idolopklonièke tradicije Kurejšija.

... Što se tièe njegove porodice, njegov djed Abdulmuttalib bio je "širokogrudan, dobrodušan, darežljiv, prijatan i slatkorjeèiv."

Uz to, imao je èvrstu vjeru, koja mu je osvojila srce, a u duši mu je vladala jaka i neobuzdana vjerska težnja, doduše tajanstvena, ali ju je on osjeæao i pokoravao joj se, mada mu je bila nejasna i mada nije mogao da je razumije i objasni.

Među kurejšijskim mladima bio je mladi koji se od ostalih odlikovao po tome što je bio olièenje njihove mudrosti i inteligencije, te olièenje njihovih slavni predaka. Uz to, bio je neobièno krotak, što kod njih nije bio sluèaj. I imao je jaku vjeru, sa kojom su oni rijetko bili zadovoljni ili prema njoj iskazivali simpatiju.

Međutim, jednim drugim svojstvom se ponajviše odlikovao nad njima. Naime, nikada se u svom životu, za razliku od njih, nije udubljavao u mišljenja, promišljanja i krojenja planova, ali ga je neka nejasna sila tjerala na pokret i akciju te neobièajeno štovanje predaka, sila koju je osjeæao i suzbijao ali kojoj je morao da se potèini i pokori.

Ta sila mu je izdavala naređenja u različitim oblicima: katkada ga je tjerala na akciju tako kao da je to njegova lièna volja, a katkada je obuzimala njegova osjetila i èuvstva tako da nije mogao da je se oslobodi niti da joj se suprotstavi.

Katkada mu se, opet, javljala u liku osobe izrazitih kontura i jasnog glasa, koja mu je dolazila u vlijeve kada bi ga obuzimao san, pa mu je naređivala da uradi to i to. U tom glasu je bilo dosta nerazumljivog i nepoznatog, što mu je davalo posebnu autoritativnost, èemu se mladi protivio i èega se pribojavao, ali bi ga glas ponovo obuzimao i podsticao.

Mladi se toga glasa i pribojavao a istovremeno i žudio za njim. Katkada bi ga glas napuštao i on bi gubio nadu da æe ga više ikada èuti, da bi se potom javljao još uèestalije. Ovaj glas u mladijevom uhu nije bio poput obiènog ljudskog glasa, veæ je proizvodio posebne rijeèi neobiènog tona i neobiènih znaèenja.

Što se tièe njegovog (s.a.w.s.) oca Abdullaha, on je bio èista kopija njegovog (s.a.w.s.) djeda.

Njegova parola je bila: "Bolje smrt nego haram!" Fatima El-Haš'amija mu je jednom prilikom rekla: "Ja u tebi prepoznajem pobožnost tvoga oca.

Pleme mu je Kurejš, rod Benu Hašim, djed Abdulmuttalib, tadašnji kurejšijski prvak, otac Abdullah, a on Muhammed. Njega je Uzvišeni Allah odabrao za poslanstvo, a prije nego što mu je darovao vjerovjesništvo odabrao ga je za Sebe ...

S obzirom na postojanje izvora (dva između njih upravo navedosmo) iz kojih se jasno može razluèiti stav koji oni zastupaju - da je Abdulmuttalib obožavao jednog Boga, dragog Allaha, smatramo da je realna mogućnost Abdulmuttalibovog monoteizma i da tu mogućnost, barem po nama, ozbiljan istraživaè nikako ne može mimoæi, a opet ponavljamo da dragi Allah jedino istinu o svemu zna.

U ovom kontekstu veoma je znaèajna èinjenica da je voljom dragog Allaha, upravo Abdulmuttalibu bilo povjerena èast da ponovo iskopa sveto vrelo Zem Zem.

Naime, Abdulmuttalib je jako volio boraviti u blizini Kabe, tako da je èesto dugo sjedio naslonjen na njezine mubarek zidove i, šta više, ponekad bi naredio da mu se postavi postelja u prostoru Hidžra, i tu bi prespavao. Jedne noæi, dok je spavao u Hidžru desio mu se jedan tajanstven, ali i veoma znaèajan događaj o èemu navodimo sljedeæi citat iz Poslanikove biografije Ebu Bekra Siradžuddina:

... Abdul-Muttalib toliko voljaše biti blizu Ka'be da je ponekad naređivao da mu prostru postelju u Hidžru. Jedne noæi, dok je spavao, u višenje mu dođe neka prilika neprepoznatljiva pa reèe: "Iskopaj slast!" "Šta je slast?", upita on, ali govornik išèeznu. Kad se probudi, on ipak osjeæaše takvu sreæu i mir u duši da odluèi i noæ narednu provesti na istom mjestu. Posjetitelj se vrati i reèe: "Iskopaj blagodat!" Ali opet pitanju njegovom ne bi dat odgovor. Treæe noæi bi mu reèeno: "Iskopaj blago skriveno!" I opet govornik išèeznu kad bijaše pitan. Èetvrte noæi zapovijed bijaše: "Iskopaj Zemzem!" A kad taj put on upita: "Šta je Zemzem?", govornik reèe:

"Žalit neæeš iskopaš li je,

Jer ona je nasljedstvo tvoje,

Od tvoga pretka najveæega.

Ni stat, ni usahnut nikad neæe,

Napajat æe skupine hodoèasnika."

Onda mu govornik još reèe da potraži mjesto gdje ima krvi i balege, gdje su mravinjak i gavrani klucajuæi. Naposljetku, bijaše mu reèeno da se moli "za vodu bistru, obilno tekua, koja æe napajati hodoèasnike Božije tokom hodoèašæa njihovog".

Kad je zora svanjivala, Abdul-Muttalib ustade i ostavi Hidžr na uglu sjevernom Kuæe svete, koji je zvan Uglom iraèkim. Hodao je potom uza zid sjeveroistoèni, na èijem su drugom kraju vrata Ka'be. Prošavši ih, zastade nekoliko stopa iza njih,

na uglu istoènom, gdje s poštovanjem poljubi Kamen crni.

Odatle zapoèe ophodnju obrednu. Vraæajuæi se proðe pored vrata prema Uglu iraèkom, zatim preko Hidžra prema uglu zapadnom – Uglu sirijskom, a onda prema Uglu jemenskom, prema jugu.

Djeca Ibrahimova, jednako loza Ismailova i loza Ishakova, obilaze oko svetišta svojih kretanjem suprotnim kretanju Sunca.

I dok je išao od Uгла jemenskom prema Kamenu crnom, mogao je vidjeti tamnu padinu Ebu-Kubejsa, a iza nje daleke visove istoène, oštro ocrtane naspram svjetlosti žute.

Sedam puta on obiðe, a svaki put svjetlost bijaše vidljivo sjajnija, jer su u Arabiji svitanja i sutoni kratki. Izvršivši ophodnju, on ode od Kamena crnog prema vratima pa, prihativši halku od kovine, koja je visila na bravi, moljaše molitvu koja mu je reèena.

Zaèu se tada šum krila, i jedna ptica sletje u pijesak iza njega. Onda se spusti i druga. Završivši molitvu svoju, on se okrenu i gledaše ih kako se šepure svojim hodom gavranskim prema dvjema stijenama kipnim, stotinjak koraka od njega, gotovo naspram vrata.

One bijahu usvojene kao kumiri, pa između njih Kurejši žrtvovahu žrtve svoje. Abdul-Muttalib je dobro znao, kao i gavrani, da na tom mjestu uvijek ima krvi u pijesku. Bilo je i balege. Prišavši, on vidje da je tamo i mravinjak ...

Iz ovog citata vidimo kako je Abdulmuttalibu, voljom dragog Allaha, pokazano mjesto zatrpanog vrela Zem Zem.

Nakon što je u svanuæe otkrio oznaèeno mjesto, Abdulmuttalib je, zajedno sa svojim tada jedinim sinom Harisom, zapoèeo kopati.

Kako je dan više odmicao i kako je rupa bila sve dublja, sve se veæi broj znatiželjnika okupljao na tom mjestu. Isprva su svi sa radoznalošæu i interesovanjem posmatrali kopanje, ali, s obzirom da se kopalo između idola Isafa i Naile, odnosno na mjestu gdje su Kurejšije polagale svoje žrtve u zaklanoj stoci, ubrzo su zapoèela negodovanja. Velik ugled i snažna liènost Abdulmuttalibova jedno vrijeme nisu nezadovoljnicima dopuštali otvorenije kritike, ali su one nakon nekog vremena postale sasvim otvorene.

Došli su do Abdulmuttaliba i njegovog sina i zahtjevali da se prekine sa kopanjem jer je to svetogrðe. Abdulmuttalib je bio odluean i èvrst èovjek koga na Božijem putu ništa nije moglo pokolebati tako da se on, iako je uza se imao samo sina Harisa da mu pomogne, suprostavio Kurejšijama ne iskazujuæi niti najmanju namjeru da odustane od kopanja. To je pokolebalo nezadovoljnike, koji su sa druge strane opet bili svjesni da ta dva idola i nemaju neki "veliki" znaèaj u njihovu panteonu, a neki su èak i govorili da je rijeè o dvoje Džurhumija koji su htjeli bludom oskrnaviti Sveto mjesto pa ih je Bog za kaznu pretvorio u kamenje. Zbog svega toga kritike su prestale i svi su sa interesovanjem nastavili pratiti kopanje.

Kada je Abdulmuttalib, uz rijeèi zahvale Bogu, došao do blaga kojega su tu Džurhumije davno zakopale, prisutne Kurejšije su zatražile dio za sebe. Abdulmuttalib je bio mišljenja da oni nemaju pravo na udio u blagu, ali je pristao da se za svaki predmet putem bacanja strelica odluèi kome æe pripasti. Proveli su takav postupak i ispalo je da je jedan dio blaga pripao Kabi, drugi Abdulmuttalibu, a ostalim Kurejšijama nije pripalo ništa.

Èim je blago izvaðeno, nakon još nekoliko zamaha krampom, pred Abdulmuttalibom ponovo se, nakon toliko vremena, pojavila mubarek Zem Zem voda. S obzirom da su još od vremena Hašima sva prava i odgovornosti opskrbe hodoèasnika vodom i ostalim potrepštinama bile povjerene Benu Hašimijama, niko od prisutnih nije mogao osporiti Abdulmuttalibu pravo na upravljanje Zem Zem vrelom, pogotovu zbog nadahnuæa koje ga je navelo da ga iskopa.

Re:Poèeci Islama/historija islama/Sira

Posted by Seka - 2008/08/27 02:10

Abdullah sin Abdulmuttalibov

Voljom dragog Allaha Abdulmuttalib je, kako smo jasno mogli vidjeti iz prethodnog kazivanja, bio uzdignut meðu Kurejšijama i obasut mnogim blagodatima, ali i u jednome bio iskušavan.

* Naime, i pored toga što je bio oženjen sa više žena, imao je samo jednog sina Harisa. To ga je, s obzirom na njegov arapski temperament i ponos boljelo. Takoðe mu je još u svježem sjeæanju bio dramatièan trenutak kada ga je, na rubu incidenta prilikom kopanja Zem Zem vode, mogao zaštititi samo jedan sin.

*U takvom duhovnom raspoloženju Abdulmuttalib je skrušeno uputio molbu Bogu da mu podari deset sinova, i ujedno je dao zavjet da æe, kada svi oni uzrastu do muževnog doba, jednog između njih žrtvovati ispred Kabe u slavu Božiju.

Dova mu bijaše ispunjena tako da mu se, milošæu Božijom, nakon nekog vremena rodilo devet sinova, a još neko vrijeme kasnije i deseti sin. Najmlađi od njegovih sinova bio mu je posebno drag. Vjerovatno je mogao osjetiti nešto, neki nejasni unutarnji osjeæaj, koji mu je kazivao da život njegovog najmlađeg sina ima poseban znaèaj. Vjerujemo ne bez znaèajnog razloga nazvao ga je imenom Abdullah, što na arapskom znaèi "Božiji rob", odnosno "Allahov rob".

Gledajuæi svoje sinove kako rastu, srce mu je bilo ispunjeno radošæu i zahvalnošæu Bogu, ali je, kako je vrijeme prolazilo, sve više bivao svjestan ozbiljnosti svoga zavjeta Bogu. Abdulmuttalib svakako nije bio èovjek koji bi zaboravio ili pak pogazio svoj zavjet, i pogotovo ne onaj koji je dao Bogu, tako da je sasvim bio odluean u namjeri da, nakon što i najmlađi sin Abdullah, dosegne muževno doba, svoj zavjet svakako ispuni.

Kada je došlo to vrijeme, on je sazvao sve svoje sinove i rekao im o zavjetu koji je dao Bogu. Svi oni su shvatili situaciju i uvidjeli su da ne mogu izbjeæi žrtvovanje jednog između deseterice od njih. Abdulmuttalib nije htio da on donosi odluku o tome koji æe od njegovih sinova biti žrtvovan, a nije htio niti da njima prenosi teret odluke, zato je odlueio da se odluka donese bacanjem strelica. Svakom od njih je rekao da uzme jednu strelicu i napiše svoje ime na njoj i nakon toga su svi zajedno otišli do Kabe. Tamo su bacili strelice i pokazalo se da je Abdullah onaj kojeg treba žrtvovati. Abdulmuttalib je uzeo za ruku svoga najmlađeg sina, koji ga je poslušno slijedio, smiren i spreman da bude žrtvovan na ime zavjeta njegova oca Bogu, i poveo ga u dvorište Kabe, ka mjestu gdje ga je htio žrtvovati.

Međutim, dragi je Allah Abdullahu, sinu Abdulmuttalibovu odredio da bude ocem Njegovoga posljednjeg poslanika, tako da on tada nikako nije mogao biti žrtvovan. Upravo taj kader stajao je nasuprot èestite odluenosti Abdulmuttalibove zatvorivši mu sve puteve žrtvovanja sina Abdullaha.

Kada su ugledali Abdulmuttaliba kako vodi svoga sina prema mjestu prinošenja žrtvi i ugledali veliki nož u njegovoj ruci, prisutne su Kurejšije brzo shvatili o èemu je rijeè.

Odlueeno su se suprostavili Abdulmuttalibu zahtijevajuæi od njega da odustane od svojega nauma i ujedno mu nudeæi pomoæ u otkupljanju svoga sina.

Abdulmuttalib je i sam silno žudio da otkupi svoga sina tako da je rado pristao, ali nije znao kako da to uèini. Neko je tada pomenuo neku pronicljivu ženu što življaše u Jesribu kojoj se svijet obraæao u takvim situacijama, pa je Abdulmuttalib odlueio od nje zatražiti savjet kako da postupi.

Otišao je u Jesrib zajedno sa Abdullahom i još nekim sinovima, ali su produžili za Hajber buduæi da su u Jesribu saznali da se ona tamo preselila. Pronašavši tu ženu u Hajberu sve su joj isprièali.

Ona im je kazala da trebaju nuditi sve deset po deset kamila poveæavajuæi tako otkup za Abdullaha sve dotle dok ga Bog ne prihvati. Vrativši se u Meku postupili su prema tom savjetu. Strelice su "pokazivale" na Abdullaha sve dotle dok se broj ponuđenih deva nije popeo na stotinu.

Tada su strelice "pokazale" na deve, ali se Abdulmuttalib želio do kraja uvjeriti naredivši da se strelice bace još dva puta. Tek onda kada su obadva dodatna bacanja imala istovjetan rezultat Abdulmuttalib se smirio i žrtvovao stotinu deva za ljubav Božiju ispunivši tako svoj zahtjev.

Re:Poèeci Islama/historija islama/Sira

Posted by Seka - 2008/08/27 02:15

Predznaci za Poslanika

Nakon što je uspio iskupiti svoga najmlađeg sina, Abdulmuttalib je osjeæao veliko olakšanje i radost. On, moguæe, kako smo ranije kazali, mogao osjetiti da Allahov život ima poseban znaèaj i svrhu, ali samo dragi Allah zna da li je, i koliko, mogao naslutiti kakva dragocijenost se krila u kièmi njegovog sina Abdullaha.

Abdullahova liènost na izvijestan naèin je, mogli bismo to reæi, oznaèila poèetak kraja duhovne tmine koja je vladala Mekom isuviše dugo vremena, jer je u sebi, odnosno u kièmi svojoj, ili sasvim precizno: u nerođenom potomku svome, nosila svjetlost istine, neizmjerne milosti, bereketa i upute od dragog Allaha.

Tu svjetlost izgleda da su kod Abdullaha mogle uoèiti pronicljive oèi istinskih vjernika, kako navodi Ebu Bekr Siradžuddin u jednom poglavlju svoje knjige o Muhammedu, alejhisselam, u kome obrađuje pitanje znaèaja i potrebe pojave Allahovog

poslanika među idolopokloničkim potomcima Ismaila, alejhisselam.

Mi vam, poštovani čitaoci, ovom prilikom nudimo taj citat u kome je, osim navedenog, na jedan, barem po nama, lijep i sadržajan način opisano vjerenje Poslanikovih roditelja:

... Abdu l-Muttalib se nije klanjao Hubelu. Uvijek se molio Bogu, mo-lio se Allahu. Ipak je taj moabijski idol pokoljenjima stajao u Hramu Božijem i tako za Kurejšije postao vid otjelotvorenja bereke, zapravo blagoslova, duhovnog zračenja koje je isijavalo iz toga - najvećega od svih svetišta. Postojala su i druga, manja svetišta širom Arabije, a najznačajnija među njima bila su u Hidžazu: hramovi El-Lat, El-Uzze i Menat, za koje su neki od njihovih poklonika tvrdili da su tri "kæeri božije". Abdul-Muttalib je od najranijeg djetinjstva, kao i ostali Arapi u Jesribu, bio odgajan da duboko poštuje Menat, čiji je hram bio u Kudejdu, na Crvenom moru, na krajnjem zapadu od oaze. Još važnije za Kurejšije bilo je svetište El-Uzze u dolini Nakla, jedan dan kamiljeg hoda južno od Mekke. Još dan putovanja poklonika bi doveo do Taifa, utvrđenog grada na raskošnoj zelenoj visoravni, naseljenoj Sekifijama, ogranku velikoga arapskog plemena Hevazin. El-Lat je bila "gospodari-ca Taifa", a njen kip se čuvao u bogatom hramu. Kao njegovi čuvari, Sekifije su voljeli da sebe smatraju sličnim Kurejšijama, a Kurejšije su išle tako daleko da su govorili o "dva grada" kad bi spominjali Mekku i Ta-if. Ali usprkos prekrasnoj klimi i plodnosti "Hidžaskog vrta", kako su zvali Taif, njegovi stanovnici ipak su bili pomalo ljubomorni na neplo-dnu dolinu na sjeveru, jer su znali da se on ne može porediti sa Hramom Božijim ma koliko god ga uzdizali. I pored toga, oni nisu ni željeli da to bude drukčije, jer su i sami potjecali od Ismaila i imali korijene u Mekki. Njihovi osjećaji bili su pomiješani, a ponekad i oprečni. Kurejšije, s druge strane, nisu bili ni na koga ljubomorni. Znali su da žive u središtu svijeta i da je među njima magnet koji može privući hodočasnike sa svakog mjesta u svijetu. Samo je trebalo da ne učine ništa što bi moglo pokvariti dobre odnose uspostavljene između njih i plemena iz okoline.

Abdu l-Muttalibova uloga domaćina hodočasnika Kabe nalagala mu je da bude duboko svjestan svega toga. Njegove dužnosti ticala su se unutar-njihovih plemenskih odnosa i on ih je donekle dijelio sa svim Kurejšijama.

Hodočascima je valjalo nametnuti osjećaj da je Mekka dom nad domovima i da lijep čovek njima jeste i lijep čovek onome što oni obožavaju. Nikad se nije smjelo propustiti iskazivanje časti idolima što ih hodočasnici donose sa sobom.

Opravađavanje i odobravanje štovanja idola i vjerovanje u njihovu moć bili su dio tradicije: njihovi očevi, djedovi i pradjedovi su činili isto. Za Abdu l-Muttaliba, Bog je, ipak, bio prava zbilja; bez sumnje je bio bliži vjeri Ibrahimovoj od većine svojih savremenika iz redova Kurejšija, Huzajja, Hevazinija i drugih arapskih plemena.

Ali, uvijek su postojali oni koji su čuvali čistu Ibrahimovu vjeru. Jedino su oni shvatali da obožavanje idola ne spada u tradiciju, već u no-votarije - opasnost koje se trebalo čuvati. Samo se valjalo više udubiti u povijest pa da se shvati da Hubel nije bio ništa bolji od zlatnog teleta si-nova Israilovih. Ovi Hunefaije, kako su sami sebe nazivali, nisu željeli da imaju išta sa idolima i njihovo prisustvo u Mekki smatrali su skrnavljenjem i onečišćenjem.

U tome su bili vrlo uporni, što su često otvoreno izražavali, pa su bili potisnuti na sam rub mekanskog društva. Koliko ih se poštovalo, podnosilo ili izlagalo zlostavljanjima ovisilo je dijelom od njihovih čvrstosti, a dijelom i od spremnosti njihovih porodica da ih se zaštiti ili ne.

Abdu l-Muttalib je poznao četrvericu Hunefaija, a jedan od poštovanijih među njima, po imenu Vereka, bio je sin njegovog rođaka Nevfe-la iz roda Esed. Vereka je bio prihvatio kršćanstvo.

Kršćani iz tih krajeva vjerovali su u skoro pojavljivanje poslanika. Ovo vjerovanje možda i nije bilo rasprostranjeno ali su ga podržavala nekoliko velikodostojan-stvenika istočnih crkava, kao i astrolozi i proroci. Sami Židovi, kojima je bilo još lakše da u to vjeruju s obzirom da se kod njih linija poslani-ka završava tek sa Mesijom, bili su gotovo jednostupni u očekivanju pro-roka.

Njihovi rabini i drugi mudraci uvjeravali su ih da će se on vrlo brzo pojaviti; mnogi od prorečenih znamenja njegova dolaska već su bili obistinjeni, a on će, bez sumnje, biti Židov jer su oni izabrani narod. Kršćani, među njima i Vereka, sumnjali su u to, pošto nisu vidjeli razlog zbog kojeg on ne bi bio Arap. Arapima je poslanik bio potrebniji nego Židovima, koji su barem još uvijek slijedili Ibrahimovu vjeru utoliko što su obožavali jednog Boga i nisu imali idole. A ko bi drugi, ako ne poslanik, bio kadar osloboditi Arape vjerovanja u lažne bogove?

U širokom krugu oko Kabe, na izvjesnoj udaljenosti od nje, bilo je postavljeno tri stotine šezdeset idola; uz to je i gotovo svaka kuća u Mekki imala svoje božanstvo, većeg ili manjeg idola, koji je bio središte doma.

Posljednje što bi učinio onaj koji bi odlazio iz kuće, posebno ako bi kretao na put, bilo je doticanje idola ne bi li od njega dobio blagoslov; bila bi to i prva kretnja obavljena pri povratku kući. Ni Mekka u ovome nije bila izuzetak jer ovi običaji su vladali u većem dijelu Arabije.

Istina, postojale su i dobro organizirane arapske kršćanske zajednice na jugu u Nedžranu i Jemenu, kao i na sjeveru uz granicu sa Sirijom. Posljednja objava Božija, koja je izmijenila Mediteran i golemi dio Evrope, za šest stotina godina,

praktično nije naèinila nikakav uticaj na pagansko druš-tvo okupljeno oko mekanskog svetišta. Arapi iz Hidžaza i velike ravni-ce Nedžda, istoèno od njega, izgleda da su bili neosjetljivi na evanđeos-ke poruke.

Ne može se reæi da su Kurejšije i druga paganska plemena imali ne-prijateljski stav prema kršæanstvu. Kršæani su ponekad dolazili da odaju poèast Ibrahimovu svetištu i bili su dobrodošli kao i svi ostali. Štaviše, jednom kršæaninu su dozvolili, pa èak ga i poticali da na unutaršnjem zidu Kabe naslika ikonu djevice Marije i djeteta Isusa, što je veoma odu-daralo od drugih slika. Kurejšije, manje više, nisu osjeæali ovaj nesklad: za njih je to jednostavno znaèilo poveæanje broja idola za još dva; i dje-lomièno ih je takva njihova trpeljivost èinila tako neprijemivima.

Za razliku od veæine svojih saplemenika, Vereka je znao èitati, pa je prouèavao svete spise i teologiju. Zato je mogao vidjeti da u jednom od Kristovih obeæanja, za koje su kršæani obièno smatrali da se odnosi na èudo trojstva, postoje sastavci koji se ne uklapaju u to èudo i sigurno se odnose na nešto drugo, nešto što još nije ispunjeno.

Ali, jezik je tajio skrivena znaèenja. Šta su nosile rijeèi: A kada dođe on, Duh istine, uvest æe vas u svu istinu. On neæe govoriti sam od sebe, veæ æe govoriti što èu-je i objavit æe vam buduæe.

Vereka je imao sestru Kutejlu, koja mu bijaše veoma privržena. On joj je èesto govorio o ovome, i njegove su rijeèi duboko se utiskivale u nju pa je èesto razmišljala o oèekivanom poslaniku. Može li se desiti da je on veæ meðu njima?

Kada je žrtvovanje kamila konaèno prihvaæeno, Abdu I-Muttalib je odlučio svome iskupljenom sinu naæi družicu i, nakon kraæe razmišljanja, izbor je pao na Aminu, kæerku Vehbovu, koji je bio unuk Kusajjova brata Zuhre. Vehb je bio glava roda Zuhra, ali je umro nekoliko godina ranije i Amina je postala štiaenica njegova brata Vuhejba, koji je sada bio pogla-var roda. I sam Vuhejb je imao kæerku zrelu za udaju, po imenu Hala, i kada je Abdu I-Muttalib ugovorio brak između svoga sina i Amine, za-tražio je da se Hala uda za njega. Vuhejb je pristao i napravljene su sve pripreme za zajednièko vjenèanje. Ugovorenog dana Abdu I-Muttalib je uzeo svog sina za ruku pa su se zajedno uputili kuæama Beni Zuhra. Na tom putu su morali proæi nastambe Beni Esedija pa se desilo da je Ku-tejla, Verekina sestra, stajala na vratima svoje kuæe, možda namjerno, da bi ih vidjela, jer svi su u Mekki znali da æe se uskoro obaviti veliko vjen-èanje.

Iako je Abdu I-Muttalib tada imao preko sedamdeset godina, izgledao je, i pojavom i držanjem, izrazito mlad za svoju dob. Lagahno približavanje dvojice mladoženja, njihovo urođeno dostojanstvo, koje je isticala ova sveèana prigoda, zaista je predstavljalo omamljujuæi prizor. A kad su se približili, Kutejla je gledala samo u onog mlaðeg. Abdullah je po ljepoti bio Jusuf svoga vremena. Èak ni najstariji ljudi i žene iz plemena Kurejš nisu upamtili njemu ravnoga. Tada je imao dvadeset pet godina, i bio u cvijetu mladosti, ali Kutejla je nadasve bila vrlo zateèe-na, što joj se i ranije više puta dešavalo. Ali, ne u ovoj mjeri.

Nikada to-liko kao sada nije zraèilo njegovo lice, svjetlošæu koja kao da je dopira-la izvan ovoga svijeta. Je li moguæe da je Abdullah oèekivani poslanik? Ili mu je suđeno da postane ocem poslanika?

I baš kad su prošli pored nje, nešto je nagna da izgovori: "Abdullah".

Otac mu ispusti ruku, kao da mu daje znak da govori sa svojom roða-kom. Abdullah se okrenu prema njoj i ona ga upita gdje ide. "Sa ocem", jednostavno reèe, ne zbog toga što je bio šutljiv, veæ što je bio uvjeren da ona zna da je on krenuo na svoje vjenèanje.

"Odmah me uzmi za že-nu," zavapi, " i imat æeš onoliko kamila koliko je žrtvovano umjesto te-be." "Sa ocem sam", odgovori on. "Ne mogu raditi protiv njegovih že-lja i ne mogu ga ostaviti."

Vjenèanja su obavljena kako se i oèekivalo. Mladenci ostadoše nekoliko dana u Vuhejbovoj kuæi.

Za to vrijeme Abdullah je jednom otišao da donese nešto iz svoje kuæe i ponovo je susreo Kutejlu, Verekinu ses-tru. Njene oèi su prouèavale njegovo lice tako pomno da se on zaustavi pored nje oèekujuæi da æe ona reæi nešto. I kad ona ne reèe ništa, on je upita zašto mu sada ne kaže ono što mu je rekla prethodnog dana. Ona mu odgovori ovako: "Svjetlost koja bijaše s tobom juèer, napustila te je. Danas ne možeš ispuniti ono što sam od tebe oèekivala!"

Vjenèanja su obavljena 569. godine po kršæanskom kalenda-ru. Godina koja je uslijedila poznata je kao Godina slona, a upamæena je iz više razloga. ...

Re:Poèeci Islama/historija islama/Sira

Posted by Seka - 2008/09/13 18:42

Godina slona

Na jugu Arabijskog potkontinenta, na području današnjeg Jemena u davna vremena cvjetalo je kraljevstvo Sabe. Okosnicu ekonomskog i svakog drugog razvitka tog drevnog carstva èinio je jedan, za prilike tog vremena, grandiozan građevinski objekat.

Rijeè je o velikoj brani koju je narod Sabe podigao u podruèju grada Me'riba koja je akumulirala vode koje su oticale sa susjednih planina èineæi tako ogromno jezero pitke vode. Takoðe je postojao solidno razvijen sistem kanala kojima je voda iz akumulacije natapala velike površine pustinske zemlje èineæi je tako veoma plodnom.

Kada se tome doda uticaj arabijskog sunca jasno je da je Saba imala izuzetno povoljne uslove za procvat poljoprivrede i stoèarstva. Pored toga carstvo je, najvjerovatnije, imalo izgraðene luke na obalama Crvenog mora i Indijskog okeana, gdje su brodovi iskrcavali dragocijene robe iz Indije, Kine i drugih podruèja. Kao što smo veæ ranije napomenuli, Saba je bila poznati proizvoðaè tamjana koji se odatle "Putem tamjana", obalom Crvenog mora preko Meke transportovao na sjever u podruèje Sredozemlja.

Historijski najpoznatija liènost koju je iznjedrila ova kultura i civilizacija svakako je kraljica Belkisa, poznata i po nazivu "Kraljica od Sabe". Tada je i èitavo kraljevstvo Sabe slijedilo svoju kraljicu tako da je islam po Zakonu Tevrata i Zebura bio prihvaæen od strane èitavog naroda i postao službenom vjerom carstva. Za života kraljice Belkise, milošæu dragog Allaha, carstvo je cvjetalo i u duhovnom i u materijalnom pogledu.

Dragi Allah najbolje zna koliko dugo se nakon Belkisine smrti u Sabi ispovjedala Njegova istinska vjera, islam, u svome èistome obliku. U tom vremenu Sabejci su bili obdareni mnogim blagodatima. Kur'an èasni nam kazuje kako im je Svemilosni odredio boravište između plodnih vrtova koji su davali veoma obilne prinose i osiguravali im veliko bogatstvo i kvalitet ovosvjetskog života:

Stanovnici Sabe imali su dokaz u mjestu u kome su živjeli: vrtove, zdesna i slijeva. "Jedite hranu Gospodara svoga i budite Mu zahvalni; kakav divan kraj i Gospodar koji mnogo prašta!" (34:15)

Maloèas smo kazali da je njihov prosperitet imao temelj u obilju vode koju su akumulirali zahvaljujuæi velikoj brani u podruèju Me'riba i kojom su navodnjavali polja tako da su živjeli okruženi plodnim vrtovima, i sa desne i sa lijeve strane.

Meðutim, kako to, nažalost, èesto biva oni su se vremenom uzoholili, te postali nezahvalni na darovima i objesni. Dragi Allah najbolje zna koliko dugo im je iz milosti Svoje neizmjerne odgaðao kaznu, ali im je na kraju ona, s obzirom na veæ ustaljenu nezahvalnost njihovih potonjih generacija što smijeniše svoje èestite pretke, nenadano došla u vidu rušenja velike brane.

To je izazvalo veliku poplavu koja je trajno uništila plodne njive i vrtove, što je bio žestok udarac njihovoj ekonomiji od kojega se oni nikad nisu ni oporavili. Zemlja je osiromašila, plemenite biljke su zamijenjene gorkim plodovima, drvetom tamariskei divljim lotosom sa oštrim bodljama a neznatnim cvjetovima. Ljudi su se raselili kojekuda, tako da je bogato i sjajno carstvo Sabe ostalo samo uspomenom:

Ali oni su nezahvalni postali, pa smo na njih poplavu pustili, popuštanjem brana nastalu, i zamijenili im njihove vrtove drugim vrtovima sa plodovima gorkim i tamariskom i neznatnim lotosom divljim. Kaznili smo ih tako zato što su bili nezahvalni, a da li Mi kažnjavamo ikoga drugog do nevjernika, nezahvalnika?! A između njih i gradova koje smo blagoslovili izgradili smo bili naselja povezana i odredili im potrebnu udaljenost. "Putujte kroz njih i po noæi i po danu, sigurni!" Ali oni rekoše: "Gospodaru naš, uèini veæe rastojanje prilikom putovanja naših!" - i ogriješiše se prema sebi, i Mi uèinismo da se o njima samo prièa, a njih kud koje raselismo. To su, zaista, pouke za svakog strpljivog i zahvalnog. I Iblis se uvjerio da je o njima ispravno mislio, i oni su se povelili za njim, osim nekolièine vjernika nad kojima nikakve vlasti nije imao; Mi smo htjeli ukazati na onoga ko vjeruje u onaj svijet, a ko u njega sumnja. A Gospodar tvoj bdi nad svim. (34:16-21)

Na ruševinama Sabe izraslo je novo kraljevstvo Jemen. Oni su izvijesno vrijeme (dragi Allah zna koliko) bili mnogobošci, ali su kasnije prihvatili judaizam. O tome nam Ibn Hišam prenosi jednu veoma zanimljivu predaju:

... Nakon propasti Rebi'e b. Nasra cjelokupno jemensko kraljevstvo se vratilo Hassanu b. Tubanu Esadu Ebu Keribu. Put za to utro mu je njegov otac Tuban Esad kad je sa istoka krenuo prema Medini, vodeæi raèuna da nièim ne izazove njene stanovnike. Među njima je èak ostavio i svoga sina koji je kasnije muèki ubijen. Potom je po-novo došao u Medinu, ali je ovoga puta bio èvrsto odlueio da je opustoši i uništi njene žitelje. Meðutim, branioci tog podruèja, na èelu s 'Amrom b. Talletom, su ustali da mu se suprotstave, i zapodjenula se bitka. Branioci tvrde da su se protiv njega danju borili, a noæu ga gostili! Njega je to ushiæivalo. "Tako mi Boga", govorio je, "naš je narod vrlo plemenit!"

Tubbeun je još bio u sukobu s Medinjanima, kad su mu došla dvojica jevrejskih rabina, vrlo upuæena u znanje svetih knjiga. Došli su mu kad su èuli da on želi uništili Medinu i njene žitelje. "Ne èini to, kralju!", rekli su mu. "Ako ne odustaneš od te svoje namjere, zatvoriæe ti se put, i mi nismo sigurni da te ubrzo neæe stiæi kazna!" "Zašto?", upitao je. "Zbog èega to?!" "Ona æe biti pribježište jednom poslaniku iz plemena Kurejš, koji æe se poja-viti pred Smak svijeta ovdje u ovom podruèju", odgovorili su oni. "Medina æe mu biti dom i boravište."

Vidjevši da su ova dvojica veliki znalci, Tubbeun je odustao od svoje prvobitne nakane. Zadivilo ga je ono što je èuo od njih, pa je napustio Medi-nu i prihvatio njihovu vjeru. Inaèe, on i njegov narod su bili idolopoklonici.

Tubbeun je zatim krenuo u pravcu Mekke koja mu je stajala na putu za Jemen. Kada je bio između Usfana i Emedža, prišla mu je grupa ljudi iz plemena Huzejla b. Mudrike i rekla mu : "Kralju, hoæeš li da ti pokaæemo kuæu u kojoj je mnogo blago, a koju su zanemarili raniji vladari. Puna je bi-sera, krizolita i safira, srebra i zlata!" "Hoæu", rekao je, a oni su nastavili: "To je kuæa u Mekki, i njeni æitelji je oboæavaju i mole se kod nje."

Ovim su ga æeljeli uvuæi u propast, jer im je bilo znano da je propao svaki vladar koji je krenuo u pohod na Ka'bu i koji se silniæki ponašao u nje-noj blizini.

Kad se veæ bio spremio za ono što su mu rekli, poslao je po onu dvojicu rabina da æuje i njihovo mišljenje o tome. Oni su rekli: "Ti su ljudi samo htjeli da ti i tvoja vojska upropašteni budete, jer mi, osim Ka'be, ne znamo ni jednu kuæu na Zemlji koju je Allah uzeo za Sebe. Ako uradiš to na šta su te nagovor-ili, sigurno æeš nastradati i ti i svi oni koji budu s tobom!" "Šta bih onda trebao uraditi kad doðem do nje?", upitao ih je. "Radi ono što budu radili tamošnji ljudi", odgovorili su. "Obilazi oko nje, veliæaj je i slavi, obrij glavu i skrušeno se odnosi prema njoj, sve dok je ne napustiš!" "A šta vas sprjeæava od toga?", upitao je. "To je, Allaha nam, kuæa našeg praoca Ibrahima", odgovorili su. "To kaæemo vama, ali oni koji su tamo zatvaraju nam put kipovima koje su postav-ili oko nje i krvlju koju prolijevaju uz nju. Oni su neæist, mušrici!"

Poslušao je njihov savjet i povjerovao u sve što su mu rekli. One ljude iz plemena Huzejl je priveo i odsjekao im i ruke i noge, a potom nastavio put prema Mekki. Èim je stigao u nju, odmah je uèinio tavaf (obilazak) oko Ka'be, i tu zaklao kurban i obrijao glavu. U Mekki je ostao šest dana i za to vrijeme klao kurbane, ljudima dijelio hranu i sipao med.

U snu mu je reæeno da Ka'bu treba prekriti, pa ju je prekrrio jednim grubim prekrivaæem, no opet mu je kroz san pojašnjeno da je treba prekriti neæim ljepšim. Onda ju je prekrrio plahom i jemenskom tkaninom.

Tubbeun je, tvrdi se, bio prvi koji je prekrrio Ka'bu i koji je to oporuèio svojim namjesnicima iz plemena Dæurhum. Njima je naredio da je æiste i da joj ne primiæu krv, strv i æensku neæist od hajza i nifasa. Na Ka'bi je još napravio vrata koja su se mogla zakljuæavati.

Zatim ju je napustio, zaputivši se s vojskom i onom dvojicom rabina prema Jemenu. Stigavši tamo, pozvao je svoj narod da prihvati vjeru koju je on prihvatio. Odbili su to, ali su odluèili da o tome presudi vatra koja se tada nalazila u Jemenu i koja je bila njihov presuditelj kad bi se u neæemu sporili: krivog bi progutala, a pravom ne bi naudila!

Tubbeov narod je izašao s kipovima i sa svim onim æime se nastojao pribliæiti Bogu, dok su rabini izašli sa svojim knjigama obješenim oko vrata. Sjeli su ispred otvora na koji je izlazila vatra, ali kad se ona pojavila i suknu-la prema njima, oni su ustuknuli i prestrašili se. Prisutni su ih zbog toga ukorili i zatraæili da se strpe. Rabini su zatim pokazali strpljivost i vatra ih je obujmila sa svih strana. Progutala je sve kipove i sve ostalo što su bili do-nijeli, ali i ljude plemena Himjer koji su to nosili. Rabini su izašli sa svojim knjigama o vratovima, a æela su im bila znojna. Vatra im nimalo nije naudila, a pleme Himjer je tada cijelo prihvatilo vjeru svojega kralja.

Od tada i otud jevrejstvo u Jemenu vuæe svoje korijene! ...

Re:Poèeci Islama/historija islama/Sira

Posted by Seka - 2008/09/13 18:46

Nastavak: Godina slona

Nešto više od petsto godina nakon roðenja Mesiha Isaâ, alejhisselam, u Jemenu je zavladao kralj Zu Nuvas, fanatièni sljedbenik judaizma koji je brutalnom silom, terorom i zulustom htjeo nametnuti jevrejsku vjeru svim ljudima koji su bili pod njegovom vlašæu. Njegova oštrica posebno se bila okomila na sljedbenike Isaâ, alejhisselam, koje je stavljao na najæešæe muke ukoliko se nisu htjeli odreæi svoje vjere.

Jedan od vjernika za kojeg se prenosi da se zvao Devs Zu Suluban uspio je izmaæi zulumu Zu Nuvasa. U æelji da pomogne preostalim vjernicima, otišao je u Konstantinopolj da traæi pomoæ od bizantskog cara, koji ga je uputio u Abisiniju, davši mu svoje pismo za Negusa. Negus je, proèitavši pismo kojim je Bizant traæio njihovu intervenciju u Jemenu, odluèio stati u kraj zloèinima Zu Nuvasa. Vojska od oko sedamdeset hiljada boraca pod komandom dvojice abisinskih plemiæa Erjata i Ebrehe, poslata je u Jemen. Zu Nuvas im se pokušao suprostaviti ali je pretrpio æestok poraz i u bijegu poginuo.

Erjat je, buduæi da je on bio prvi vojskovoða i imao ovlaštenje od Negusa preuzeo vlast u Jemenu, ali se nakon nekog vremena Ebreha pobunio protiv njega i uspio ga u dvoboju na prevaru ubiti. Ebreha je tako preuzeo vlast u Jemenu, ali je za njega posebnu opasnost predstavljala èinjenica da je ubijeni Erjat uæivao Negusovu naklonost. Svojom mudrošæu i govorniækom vještinom uspio se nekako opravdati Negusu i tako saèuvati svoju poziciju abisinskog namjesnika u Jemenu.

Vjerovatno i dalje strahujuæi od Negusa izgradio je u Sani veleljepnu crkvu i tim povodom mu poslao sljedeæe pismo: "O, kralju! Sagradio sam ti takvu crkvu kakva nije sagraðena nijednom kralju prije tebe, i neæu se proæi sve dok njoj ne privueem arapski hadž."

Svoju namjeru da crkvu u Sani ueini novim centrom hodoæašæa za sve stanovnike Arabije, Ebreha nije niti pokušao kriti. Naprotiv, poæeo je sprovoditi konkretne aktivnosti u smislu pridobijanja Arapa da hodoæašæe Kabe u Meki zamijene obilaženjem njegove crkve u Sani. Takvo njegovo arogantno ponašanje izazivalo je kontra-efekat kod onih kojima je bilo upuæeno.

Tako se desilo da je neki èovjek iz plemena Kinana, inaèe srodnog Kurejšijama, otišao u Sanu gdje je oneèistio crkvu i nakon toga se uspio bezbjedno vratiti svojim. Taj èin, u svakom sluèaju neopravdan iako je bio isprovociran Ebrehinom arogancijom i osionošæu, crkvi u Sani nije naèinio nikakve posebne štete. Meðutim i pored toga Ebreha je jedva doèekao da ima nešto što bi mogao iskoristiti kao povod da sruši Kabu i tako eliminira ono što je smatrao konkurentom svoje graðevine.

Zakleo se da æe za osvetu Kabu sravniti sa zemljom i odmah zapoèeo sa pripremama tog pohoda. Okupio je brojnu vojsku koja je svojom snagom trebala obeshrabriti ili poraziti bilo koje arapsko pleme koje bi se usudilo suprostaviti im se. Poveo je i jednog vojnog dresiranog slona kako bi snagu moæne životinje iskoristio za brže i efikasnije rušenje Kabe. Mada su ih na putu iz Sane za Meku neka arapska plemena pokušala zaustaviti, oni su ih lahko porazili i tako, bez veæih problema, uspjeli stiæi do mjesta Mugammis koje je oko sahat hoda udaljeno od Meke. Mada je imao silnu vojsku kojoj se arapska plemena tada nisu mogla suprostaviti, Ebreha ipak nije želio rizikovati opæi rat. Odluèio je da se ulogori u Mugammisu dok podrobnije ne ispita situaciju i izvrši završne pripreme.

Poslao je jednu èetu svojih konjanika u pravcu Meke radi izviðanja, a oni su usput pljaèkali sve do èega su mogli doæi i sve to donijeli svome kralju Ebrehi u povratku. Tako su Abisinci, između ostalog plijena, u svoj logor doveli i nekih dvije stotine deva koje su bile vlasništvo Abdulmuttaliba.

Za to vrijeme u Meki Kurejšije su sazvali sve svoje rodove i rodove svih saveznièkih plemena na ratno vijeæanje koje su obavili u Kusajjevoj vijeænici pored Kabe. Na tom skupu su odluèili da se ne suprostavljaju Abisincima pošto su uvidjeli da je isuviše velik jaz u snazi između njih i Ebrehine vojske.

Nekako u to vrijeme u Meku je stigao abisinski izaslanik koji je vodeæoj liènosti u Meki trebao izložiti Ebrehin poziv Kurejšijama da mu se oružano ne suprostavljaju pošto mu nije bila namjera pokoravati grad veæ "samo" razrušiti Kabu. Ebreha je takoðe zahtijevao da starješina Kurejšija doðe pred njega. Iako, koliko je nama znano, Abdulmuttalib nije bio oficijelni starješina Kurejšija i time vladar Meke, on je bio najugledniji među njima, tako da su svi uputili Ebrehina izaslanika ka njegovoj kuæi. Primivši poziv Abdulmuttalib, u pratnji jednog od svojih sinova, sa Abisincem krenu u Mugammis.

Kada je Ebreha pred sobom ugledao Abdulmuttaliba, nije mogao da odbaci niti sakrije jak dojam koji je na njega ostavila njegova markantna i dostojanstvena pojava, tako da je ustao sa svoga kraljevskog sjedala i stojeæi ga pozdravio i primio. Kada su sjeli jedan do drugog Ebreha mu je preko tumaèa izložio svoje namjere i još jednom pozvao na neotpor. Kada je završio sa onim što je želio reæi, zatražio je od kurejšijskog starješine da kaþe šta on ima kazati. Kada je Abdulmuttalib progovorio Ebreha je bio ne malo iznenaðen onim što je èuo.

Naime, Abdulmuttalib je mirno i hladnokrvno rekao samo to da mu je abisinska vojska opljaèkala dvije stotine deva i da mu ih trebaju vratiti. Ebreha je svoje razoèarenje javno prokomentarisao upitavši Abdulmuttaliba kako moþe misliti o svojim devama u situaciji kada je njihov sveti Hram i njihova vjera bila u najveæoj opasnosti.

"Ja sam gospodar deva i moje je da brinem o njima, a Allahova kuæa ima svoga Gospodara koji æe je odbraniti", odgovorio je Abdulmuttalib. "Neæe ga moæi odbraniti od mene", oholo reèe na to Ebreha. "To æemo vidjeti", zakljuèi raspravu Abdulmuttalib, "nego ti meni daj moje deve." Ebreha, vjerovatno ljut na sebe što je dopustio da ga toliko dojmi taj "luckasti starac", naredi da se vrate deve i tako se Abdulmuttalib i njegov sin zajedno sa njihovim stadom vratiše u Meku.

Po povratku u Meku, Abdulmuttalib je odmah rekao svim Kurejšijama da napuste grad, povuku se na okolna brda i odozgo posmatraju šta æe se zbiti, a on je otišao do Kabe i, uhvativši se za metalnu halku na njezinim vratima, uputio dovu Bogu. Ta dova je, kako prenosi Ebu Bekr Siradžuddin, bila veoma jednostavna: "Boþe, tvoj rob je zaštitio svoju kuæu. Ti zaštititi Kuæu Svoju!" nakon toga je i on napustio Meku. Pridružio se svojim na jednom od okolnih brda kako bi tamo zanoæio narednu noæ i sutradan odatle posmatrao zbivanja koja su se trebala desiti.

Iduæeg jutra Ebreha je, uobraþen i gord, postrojio svoju vojsku i izdao nareðenje za pokret. Kada su, ušavši u pustu Meku, pred sobom ugledali Kabu, još jednom se potvrdila drevna mudrost da oholost i zloba zasljepljuju èovjeka i uništavaju njegov unutarnji srèani vid, tako da Ebreha, ako je kojim sluèajem i osjetio velièanstvenu ljepotu tog mubarek mjesta, na to nije obraæao paþnju, niti je pak pomislio da odustane od svoje namjere. Njegova uznositost i slijepa mrþnja nisu mu to dopustili.

Ali, ako èovjek naþalost èesto zna biti silnik i oholi neznalica dešava se da dragi Allah dadne da životinje budu bolje od njega, tako da je slon, na neki naèin osjetivši da ne smije dalje iæi, iznenada zastao i sjeo. Moþda je Ebreha isprva pomislio da je to neki èudni prolazni hir njegove životinje koja æe se ubrzo pokoriti nareðenjima, ali kada je uvidjeo da slon uporno

odbija sva naređenja vodiča i dresera, njegova srdžba i nervoza su počeli rasti. Međutim, ma koliko se Ebreha sudio i vikao na svoje vojnike, oni nisu mogli ogromnu životinju pomjeriti sa njezinog mjesta, a činili su sve što im je na um palo. Ćak su mu zabijali metalne kuke u tijelo i lancima ga pokušavali podići, ali je životinja pored svog bola koji je svakako osjećala, ostajala na mjestu ukopana. Rasrđeni Ebreha niti u ovome nije mogao da vidi opomenu da mora odustati, pa im je dragi Allah poslao posljednju opomenu.

Naime, bili su nadahnuti da varkom pokušaju navesti slona da ustane pa su okrenuli čitavu vojsku i krenuli nazad u pravcu Sane. Ćim je to vidjeo, slon je istog trena ustao i krenuo za njima prema Jemenu, ali je, Ćim su se oni ponovo okrenuli prema Kabi, opet sjeo ne pomaknuvši se sa mjesta. To je već bio sasvim očevidan znak opomene, ali Ebreha se ni na to nije obazirao.

Iznenada je sve već bilo isuviše kasno. Ugledali su veliko zatamnjenje na horizontu koje se preko neba brzo kretalo prema njima. Njihove oči, koje su u prvi mah sa čuđenjem gledale u tu tminu na nebu, ubrzo su se ukočile od velikog straha kada su uvidjeli da je riječ o ogromnom, neizrecivo velikom broju ptica koje su, leteći iznad njihovih glava, prekrile cijelo nebo. Svaka ptica je u svom kljunu i nogama nosila po tri grumenčića od pečene gline kojima ih je počela gađati. Svaki grumenčić je bio hitnut tako velikom snagom da je lahko probijao oklop u trenu usmrivši pogođenog čovjeka. Međutim, veličini i žestini Allahove kazne ni tu nije bio kraj. Svako mrtvo tijelo se odmah, pred očima svih prisutnih, počelo brzo raspadati izgledajući poput lišća koje crvi rastaču. Abisinci su bili potpuno izbezumljeni od straha. Veliki ih je broj na licu mjesta poginuo, ali su neki bili pošteđeni pa su u totalnom rasulu krenuli bježati što su dalje mogli. Slon koji nije bio niti ogreban, krenuo je lagahno za ostacima Ebrehine vojske.

Mnogi su umrli na putu povratka, neki od njih su ostali u Arabiji rađajući kao čobani ili neke druge poslove, a preostali su ubrzo poumrili po povratku u Sanu. Ebreha je, kako se prenosi, preživio napad ptica i stigao u Sanu, ali je ubrzo nakon toga umro.

Ovaj veličanstveni događaj Znamenje je dragog Allaha, Gospodara svih svjetova koje je još jednom potvrdilo neprikosnovenost i veličinu svetosti Meke i mubarek Kabe, Znamenje koje je Kur'anom časnim ovjekovječeno za pouku svim generacijama od tog vremena pa sve do Sudnjeg Dana:

Zar nisi čuo šta je sa vlasnicima slona Gospodar tvoj uradio! Zar lukavstvo njihovo nije omeo i protiv njih jata ptica poslao, koje su na njih grumenje od gline pečene bacale, pa ih On kao lišće koje su crvi istočili učinio? (105:1-5)

Događaj je, naravno, imao ogromnog odjeka u očima svih ljudi koji su tada živjeli u regionu tako da su po njemu godinu 570. nakon Mesiha Isaā, alejhisselam, nazvali Godina slona.

Ali, osim ovoga, Godina slona je još više u historiji ostala zapamćena po tome što se par mjeseci kasnije na sve stvorene svjetove izlio ogromni Rahmet, neizreciva milost dragog Allaha u vidu rođenja Njegovog posljednjeg poslanika i vjerovijesnika, Muhammeda, alejhisselam.

Re:Počeci Islama/historija islama/Sira

Posted by Seka - 2008/11/10 20:56

Pa da nastavim inshAllah.Ovaj odlomak je vezan za rođenje i djetinjstvo nasheg miljenika Muhammeda s.a.w.s. Bismillah.

Nuri Muhammedijje (svjetlost duha Muhammedova) - Allahov dar svim svjetovima

Abdullah ibn Abdulmuttalib, kako se prenosi, bijaše odsutan iz Meke u vrijeme dešavanja čuda sa pticama. Nešto prije toga otišao je sa jednom kurejšijskom karavanom u Palestinu, najvjerovatnije radi trgovine, tako da se u vrijeme zbijanja tog veličanstvenog događaja tamo nalazio. Pri povratku karavana je zastala u Jesribu na kraju vrijeme radi odmora, a Abdullah je odlučio posjetiti svoju rodbinu u oazi. Tamo se razbolio tako da je karavana morala nastaviti put u Meku bez njega.

Stigavši u Meku izvijestili su Abdulmuttaliba o Abdullahovoj bolesti i on je odlučio poslati najstarijega sina Harisa u Jesrib kako bi mogao hizmetiti svome najmlađem bratu za vrijeme bolesti i praviti mu društvo u povratku. Međutim, još u praiskonu bijaše određeno da otac posljednjeg od Allahovih izaslanika čovječanstvu neće dočekati rođenje svoga sina, tako da je Haris po dolasku u Jesrib saznao da je njegov brat Abdullah već preselio na drugi svijet. Po Harisovom povratku velika tuga je zavladala u čitavoj Meki ali su, svakako uz Abdullahovu majku, najveću bol osjećali Abdulmuttalib i Amina. Amina življaše kratko vrijeme sa svojim mužem tako da on ne mogaše steći bilo kakav značajniji imetak. Sve što je ostalo iza njega bilo je pet deva, malo stado ovaca i koza i jedna mlada ropkinja.

Međutim, i pored boli zbog gubitka svoga muža, i pored bojazni od prijetućeg siromaštva, Amina je osjećala smiraj u duši, neku tajanstvenu unutarnju toplinu i sigurnost u dubini svoga bića. Osjećala je da su ti neopisivo lijepi unutarnji osjećaji direktno

vezani za djete koje je raslo u njezinoj utrobi. Ti osjeæaji su bili izraæniji kako se primicalo vrijeme poroda, a kulminirali su kratko prije toga u dva sluèaja: prvi put kada je jedne tihe noæi Amina primijetila veliku svjetlost kako izlazi iz njezine utrobe, svjetlost pomoæu koje je lahko mogla vidjeti veleljepne dvorce grada Busre u Šamu (bez obzira na ogromnu udaljenost od Meke); i drugi put kada joj je na zaèudan naèin reèeno: "Zanijela si prvaka ovog ummeta; zato, kada ga rodiš, reci: 'Molim mu zaštitu od Jedinoga, da ga saèuva zla svakog zavidljivca!' Potom mu nadjeni ime Muhammed!"

Svjetlost koju viðaše Amina odraz je Nuri-Muhammedije, Svjetlosti duha Muhammedova, koja predstavlja upotpunjenje Allahove dragocijenosti koju je On, hvaljen neka je, udahnuo od Svoga Ruha u Adema, alejhisselam:

I kad Gospodar tvoj reèe melekima: "Ja æu stvoriti èovjeka od ilovaèe, od blata ustajalog, i kad mu dam lik i u njega udahnem od Svoga Ruha, vi mu se poklonite!" (15:28,29)

Ovi ajeti èasnoga Kur'ana jasno nam kazuju da je dragi Allah u Adema, alejhisselam, udahnuo od Svoga Ruha.

Mi to razumijevamo u tom smislu da je dragi Allah nešto Svoje, neku neizrecivu i svim ljudskim mjerilima neopisivu, plemenitu dragocijenost od Vlastitoga Ruha, pohranio u Adema, alejhisselam, a time i u èitavo njegovo potomstvo.

Taj velièanstveni Allahov dar koji uistinu potjeèe od Njegovog Duha, naravno ne èini èovjeka ni na koji naèin, neuzubillah, Njemu sliènim ili èak uporedivim Njemu. Èovjek ostaje èovjek, stvorenje dragog Allaha, ogranièen i o svome Gospodaru i Stvoritelju apsolutno ovisan. Dakle, da to još jednom sasvim jasno istaknemo, èovjek posjedovanjem te Allahove dragocijenosti, tajanstvene i prelijepne, niti u najmanjoj mjeri ne uèestvuje u Božanskoj biti, on je samo neizmerno poèašæen tim "udahnuæem od Allahovog Ruha" što u njemu obitava, tom svjetlošæu pohranjenom u njegovom srcu, koja ga, ako je èovjek èuva, njeguje, èisti i razvija svojom iskrenom vjerom i ispravnim ponašanjem, duhovno uzdiže i približava Stvoritelju, dragom Allahu, èak i na deredže (stepene bliskosti) više nego li što su deredže meleka.

Vrhunac sjaja te svjetlosti, njezina punina, izražava se u Ademovom, alejhisselam, najveæem potomku, Resulullahu Muhammedu, alejhisselam, savršenom èovjeku (insanu-kamil), odnosno u svjetlosti duha Muhammedova (Nuri-Muhammedije) što je odaslana na Zemlju kao Allahov Rahmet (milost) svim svjetovima:

... a tebe smo (O, Muhammede) samo kao milost svjetovima poslali. (21:107)

Re:Poèeci Islama/historija islama/Sira

Posted by Seka - 2008/11/10 20:59

Osim što je èinom roðenja Amininog mubarek sina na Zemlju izljevena nezamislivo ogromna milost dragog Allaha, Svemilosnog, njime je, takoðe, ispunjeno drevno obeæanje dato èovjeèanstvu preko njegovih prethodnika i drugova u zadaæi, ostalih Allahovih vjerovijesnika i poslanika: obeæanje o poslanju onoga èije je ime Adem, alejhisselam, u džennetu vidjeo ispisano slovima od svjetlosti, onoga koji je ispunjenje skrušene dove Ibrahim i Ismaila, alejhisselam, onoga što bijaše nada posrnulim Israilæanima a olakšavajuæa radost Musau i Harunu, alejhisselam, onoga èije ime spominjaše Mesih Isa sin Merjemin, alejhisselam, onoga èijim izaslanjem Allahova vjeèna Vjera, sadržana u obožavanju samo Njega, Jednog, Jedinog i u potpunoj predanosti Njemu (islam), dobi svoju završnu upotpunjujuæu ciglu i konaènu važeæu formu sadržanu u Kur'anu i Sunnetu odaslanim preko njega – Resulullaha, Muhammeda, alejhisselam.

Kada se mubarek dijete rodilo Amina je postupila onako kako joj je u snu prenešeno, te dovom svoga sina stavi u zaštitu Jedinog i dade mu ime Muhammed.

Ovaj mubarek dogaðaj obilježen je nekim zaèudnim znamenjima koji su se desili u tom trenutku širom svijeta, pa tako Ibn Džerir et-Taberi u svojoj Povijesti, el-Bejheki u Dela'ilun-nubuwwæ, es-Sujuti u el-Hasa'isul-kubra, i drugi, prenose kako se prilikom roðenja Muhammeda, alejhisselam, urušilo èetnaest trijemova Kisrina (Kserksova) dvorca u Perziji, kako je došlo do poniranja jezera Saveh (Savit) koje bijaše predmetom obožavanja, kako se ugasila vatra u Istahrabadu nakon hiljadugodišnjeg održavanja i obožavanja od strane medžusija (vatropoklonika), te kako se veæina kipova koji stajahu oko Kabe prevrnula.

Re:Poèeci Islama/historija islama/Sira

Posted by Seka - 2008/11/10 21:02

Boravak u pustinji

Među velikim gradskim arapskim porodicama i plemenima u ta vremena veoma prisutan bijaše običaj da se novorođena muška djeca daju porodicama iz onih pustinskih plemena sa kojima je bila uspostavljena bliska saradnja i prisni odnosi, na izvjesno vrijeme u kome bi bili dojeni, a često i proveli jedan dio svoga djetinjstva. Motivi ovog običaja izgleda da su uglavnom bili sadržani u želji stanovnika gradova da im djeca oèvrstu i usvoje nužna znanja i vještine iz pustinskog života, odnosno života u prirodnom ambijentu udaljenom od gradske komocije koja u izvjesnoj mjeri oslabljuje èovjeka otupljujuæi mu oštrinu i zamagljujuæi jasnoæu prirodnih instikta i osjeæaja. Provodeæi jedan dio svog djetinjstva u pustinji gradski djeèaci s dakle, mogli dobiti zdravu i prirodnu osnovu razvitka vlastite liènosti.

Sa druge strane, motivi beduinskih plemena da uzimaju gradske djeèake na dojenje bili su izgleda više sadržani u izvjesnim materijalnim interesima. Ti interesi nisu bili direktni, jer se smatralo nemoralnim tražiti naplatu za dojenje i odgajanje djeteta u dogovorenom periodu, veæ indirektni s obzirom na to da je veza po mlijeku gradskog djeèaka trajno vezala za porodicu svoje dojilje, koja mu je u stvari predstavljala rodbinu po mlijeku.

Rodbinska veza sa plemenom Kurejš za pustinska plemena bila je od najveæeg znaèaja jer je bilo dobro znano da su Kurejšije, zbog Kabe, živjeli u duhovnom i materijalnom centru èitave Arabije, pa se kasnije, kada djeèak odraste i stekne izvjesno bogatstvo, njegova rodbina po mlijeku mogla nadati znaèajnoj potpori. Stoga su kurejšijska djeca bila veoma atraktivna za preuzimanje na brigu i dojenje, tako da su karavane sa ženama iz pustinskih plemena u pratnji njihovih muževa i skrbnika redovno dolazile u Meku da preuzmu djecu za dojenje.

Kratko nakon rođenja Muhammeda, alejhisselam, jedna takva karavana iz plemena Benu Sa'd ibn Bekr koji bijahu jedan ogranak velikog plemena Hevazin i življahu u području jugoistoèno od Meke, kretala se u pravcu ovoga svetoga grada. Na samom zaèelju kolone nalazila se žena po imenu Halima kæi Ebu Zuejba koja je putovala sa svojim mužem Harisom i tek rođenim sinom. Oni su bili prilièno siromašni, a suša koja je tada trajala uèinila je njihovu situaciju još složenijom. Vodili su sa sobom njihovu veoma staru devu èije je vime danima znalo biti suho, bez imalo mlijeka da se pomuze, a magarica na kojoj je Halima jahala bila je toliko iscrpljena da nikako nije mogla držati korak sa ostalim životinjama iz karavane, tako da su svako malo vremena svi morali zastajkivati i èekati da Halima pristigne kako je ne bi izgubili u pustinji. I Halimin tek rođeni sin bijaše iscrpljen i gladan, jer ona gotovo da i nije imala mlijeka u grudima, tako da je èesti plaè bebe uznemiravao njezine roditelje i držao ih po èitave noæi budnim. S obzirom na takvo njihovo stanje oni, po dolasku u Meku, nisu imali šanse da dobiju neko dijete na dojenje, jer, iako se od beduina nije oèekivalo veliko bogatstvo, ipak oni nisu smjeli biti ni previše siromašni. Halima tako za èitavo vrijeme svoga boravka u Meki nije bila u stanju dobiti niti jedno dijete na dojenje.

Sa druge strane ni Amina nije mogla naæi dojilje za svoga sina, jer, iako je bilo znano da je mali Muhammed sin jedne od najpoznatijih i najèuvenijih porodica meðu Kurejšijama, svi su znali da je on siroèe, bez oca od koga bi se mogla oèekivati kakva potpora. Doduše, njegov djed je spadao meðu najuglednije Kurejšije, pa u neku ruku bio i njihov neformalni vođa, ali su svi znali da je Abdulmuttalib veoma star i da se nalazi u sutonu svoga života tako da se ni od njega nije mogla oèekivati dugotrajnija pomoæ. Iz ovih razloga svaka dojilja kojoj bi Amina ponudila svoga sina odbijala bi prihvatiti dijete. To je uèinila i èak Halima.

Kada je preuzimanje djece bilo završeno i Benu Sa'dije se veæ poèele spremati za povratak, velika milost dragog Allaha se spustila na Halimu i njezina muža, kada je ona, shvativši da je samo ona kao najsiromašnija dojilja ostala bez dojenèeta, iznenada odlueila uzeti "ono siroèe" koje je opet jedino ostalo bez dojilje. "Vratit æu se i uzeti ono siroèe, možda nam Bog preko njega daruje neku blagodat", rekla je, kako nam to predaje prenose, svome mužu. Njezin muž se složio tako da se Halima vratila Amini i uzela Muhammeda, alejhisselam, na dojenje.

Da su prihvatanjem tog siroèeta odabrali najbolje i najblagodarnije dojenèe koje su uopæe mogli dobiti, Halimi i njezinu mužu postalo je sasvim jasno veæ u momentu kada ga je ona prvi put zadojila. Istog trena u njezine grudi nadošlo je mlijeko tako da su se i on i njegov brat po mlijeku do sitosti nahranili. Obje bebe su mirno zaspale tako da su Halima i Haris nakon dužeg vremena mogli mirno zakonaèiti bez roditeljskih trauma i briga koje im je do tada donosio plaè njihova gladnoga sina. Ljepota te noæi im se još više poveæala kada je Haris prišao onoj njihovoj staroj i iznemogloj devi, i ustanovio da joj je vime sada bilo puno mlijeka. Pomuzli su je i, napivši se mlijeka, mirno poèinuli. Halima je kasnije izjavljivala da joj je ta noæ bila jedna od najsretnijih u životu. Sutradan, kada su krenuli nazad, svi su sa èuđenjem ustanovili da je sada Halimina magarica išla tako brzo i snažno da nijedna druga jahalica nije mogla držati sa njom korak.

Ove blagodati su se nastavile i neprekidno trajale za svo vrijeme dok je Muhammed, alejhisselam, bio kod njih. Iako je u njihovom kraju vladala suša i bilo veoma malo ispaše i pojila za stoku, njihova stoka se uvijek vraæala sita, zdrava i jedra, sa vimenima punim ukusnog mlijeka, dok je stoka svih drugih, od gladi i žeði iscrpljena, davala veoma malo mlijeka. Ostali pastiri su tada poèeli da svoju stoku šalju na iste pašnjake na kojima pase Harisova i Halimina stoka, ali se opet njihova stoka vraæala gladna i iscrpljena dok je stoka dojilje malog Muhammeda redovno dolazila sita i bogata mlijekom.

Halimi je bez sumnje bilo jasno da je sva ta blagodat koju su uživali bila direktno prouzroèena prisustvom kurejšiskog siroèeta u njihovoj porodici, kojega je Bog, oèevidno, obasipao velikim blagodatima, milošæu i zaštitom. Iz tih razloga ona je poželjela da, i nakon isteka uobièajenog roka dojenja od dvije godine, zadrži kod sebe još neko vrijeme blagoslovljeno dijete. Prilikom susreta sa Aminom uputila joj je molbu da dijete ostane još koji par godina kod njih dok ne ojaèa. Amina je

pristala i Halima se vratila sa mubarek dječecom u svoj zavičaj.

Međutim, ne bijaše suđeno da mali Muhammed ostane duže u pustinji jer je već bio istekao rok njegova boravka tamo koji je dragi Allah odredio. Sevep je bio jedan veoma zanimljiv događaj – prvo iščepćenje mubarek srca budućeg posljednjeg Allahovog poslanika čovječanstvu.

Jednog dana, nekoliko mjeseci nakon produženja roka, dok su Halima i Haris stajali ispred svog šatora a dječaci se igrali sa janjcima iza šatora, iznenada je do njih dotrčao njihov sin veoma uplašen i uznemiren. Kada su ga upitali šta se desilo dijete je uzbuđeno odgovorilo da su se iznenada pojavila dva lijepa mladića u bijelom, položila na leđa njegovog kurejšiskog brata po mlijeku, rasporila mu grudi i izvadila srce, dok je on čim je mogao doći sebi nakon šoka i ukočenosti odmah njima potrčao. Halima i Haris su potrčali iza šatora i zatekli malog Muhammeda, alejhisselam, kako mirno stoji gledajući u pravcu neba kao da nekoga pogledom svojim prati. Sa strahom su ga brzo pregledali i ustanovili da je dječak potpuno zdrav, bez i najmanje ranice na svome tijelu, ili pak traga nekog nasilnog akta. Jedino mu je među plećkama na leđima stajao biljeg, ali je on tu bio još od samog rođenja. Pitali su Muhammeda, alejhisselam, šta mu se desilo a on je odgovorio da su mu došla dva mladića, otvorila grudi i unutra nešto čeprkali, i zatim mu ponovo zatvorili grudi, dok on za svo to vrijeme nije osjetio nimalo bola niti straha, znajući da mu ta dvojica samo dobro žele i čine. Dijete, nepune tri godine staro, i pored svoje izrazite nadarenosti i brzog razvitka u odnosu na svoje vršnjake, tada nije moglo potpunije objasniti šta se sve desilo prilikom te "hirurške intervencije" što ju je doživjelo. Godinama kasnije, Resulullah, Muhammed, alejhisselam, je detaljnije opisao pomenuti događaj:

"Dođoše mi dva čovjeka, odjeveni u bijelo, sa zlatnom posudom punom snijega. Onda me položiše, i otvoriše prsa moja, izvadiše mi srce, pa iz njega izdvojiše ugrušak crni, koji baciše. Onda snijegom opruše srce moje i prsa moja."

A rekao je i ovo:

'Šejtan dotakne svakog sina Ademova kad ga rodi majka njegova, izuzimajući Merjemu i sina njezinog.'

Halima i Haris su možda u prvi mah pomislili da je sve to samo plod dječije mašte ili halucinacije na jarkom suncu, ali ih je upornost obadvojice dječaka u ponavljanju potpuno identičnog iskaza uvjerila da se uistinu nešto tajanstveno i zajedno dogodilo njihovom kurejšijskom usvojeniku. Pobojali su se da dijete nije možda postalo opsihreno ili palo pod uticaj demona i u tom strahu odlučili da ga čim prije vrate njegovoj majci. Tako se desilo da su Halima i Haris neočekivano došli u Meku kako bi Amini vratili njezina sina.

Iznenadna njihova odluka da joj vrate sina, i to samo par mjeseci nakon jedva izmoljenog produžetka boravka djeteta, svakako da je bila jasan znak Amini da postoji neki viši razlog koji ih je na to nagnao. Nakon kratkog ispitivanja Halima je kazala Amini o čudnom događaju koji se desio njezinom sinu. Amina je smireno odgovorila da je to njoj sve normalno, jer je još od vremena trudnoće osjetila da njezino dijete živi pod velikom milošću, obilnim blagodatima i posebnom zaštitom dragog Boga.

Iako je tim riječima Amina uspjela umiriti uplašene beduine, ipak je zadržala svoga sina u Meki, a Halima i Haris se vratiše u svoj zavičaj. Na ovaj način se okončao period boravka Muhammeda, alejhisselam, u pustinji.

=====